

ΓΙΚΑΟΥΡ ΤΑΡΖΑΝ

ΤΟ ΤΕΡΑΣ
ΤΗΣ ΔΙΜΥΝΗΣ



“ΤΙΜΗ ΚΑΙ ΠΕΡΦΘΑΝΕΙΑ ΣΟΥ ΠΟΥ ΓΕΝΝΗΘΗΚΕΣ ΕΛΛΗΝΑΣ,,
ΑΡΙΘ. 97 - ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ - ΔΡΑΧ. 2



Καὶ ὁ τετραπέρατος Πίκ παρατάει τὸν Ποκοπικό πάνω ἀπὸ τὰ
νερὰ τῆς γαλάζιας λίμνης...

ΤΟ ΤΕΡΑΣ ΤΗΣ ΛΙΜΝΗΣ

Ο ΘΕΟΣ
ΧΟΥΡΟΥΒΟΥΧ !

Τοῦ ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ

Μυστηριώδη καὶ ἀνεξήγη-
τα γεγονότα συμβαίνουν στὴν
ἀγαπημένη μας Ζούγκλα τὸν
τελευταῖο καιρό !
Ἡ ἐμφάνισις τοῦ τρομακτικοῦ
Μπούμπα Χάν ἐνὸς σκελετω-
μένου θρυκόλακα πού, κα-

βάλλα στὸ μαῦρο ἄτι του,
διασχίζει σὰν βολίδα τὸν οὐ-
ρανό, ἔχει τρομοκρατήσει ἱ-
θαγενεῖς, θेरιά κι ἀγρίμια !
Τὸ φοβερό αὐτὸ δημιούργημα
τοῦ παντοδύναμου μονόφθαλ-
μου Μάγου Νάχρα Ντού, ἔχει

οάν πρώτο σκοπό του την έξόντωσι του Ταρζάν καί του Γκαούρ. "Υστερα τόν έμφύλιο παραγάμω τών Ιθαγενών φυλών. Καί τέλος την άλληλο-εξόντωσι, έπίσης, όλων τών θεριών, άγριμιών, όρνιων κ' έρπετών που ζούνε στην έξω-τική αυτή περιοχή...

"Ετσι, όλόκληρη ή Ζούγκλα νά γίνη μιιά άπέραντη Νεκρή χώρα με μοναδικόν "Αρχοντά της τόν άπαίσιο Νάχρα Ντού.

Όμως στην πραγματοποίησι του έγκληματικού αυτού δνείρου του μονόφθαλμου Μάγου, ύπάρχει ένα σοβαρό έμπόδιο.

Με τά μαγικά καί παντοδύναμα μέσα πού, όπως ξέρουμε, διαθέτει ό Νάχρα Ντού, θά μπορούσε γρήγορα κ' εύκολα νά έξοντώσ, όχι μονάχα τούς δυό μισητούς του γίγαντες, μά κι όλες τις φυλές τών Ιθαγενών, κι όλες τις ράτσες θεριών, άγριμιών, όρνιων κ' έρπετών !

Μά αυτό δέν μπορεί νά γίνει. Γιατί τό παραμικρό φονικό άν κάνη ό Νάχρα Ντού, είτε ό ίδιος, είτε με τό χέρι του Μπούμπα Χάν του δημιουργήματός του, θά χάση άμέσως όλες τις μαγικές Ικανότητες καί τις ύπερφυσικές του δυνάμεις.

Όυτε άνθρωπο, ούτε ζωο. ούτε κ' ένα κουνούπι δέν έχει δικαίωμα νά σκοτώσ ή μονόφθαλμος αυτός κακούργος. Καί μιιά σταγόνα μόνο αίμα άν χύσ, τότε ό τρομερός Χουρρουνόχ, ό Θεός τών Μά-

γων, θά τόν τιμωρήσ σκληρά !

Γι' αυτό κι όλες του τώρα οι προσπάθειες, έχουν σκοπό νά σκορπίσουν τό μίσος καί την έχθρα ανάμεσα στους δυό άδάμαστους γίγαντες. Νά τούς θάλη νά σκοτώσουν ό ένας τόν άλλον. Ν' άλληλο-εξοντωθούν ! (*)

... ..

ΟΙ ΠΟΛΕΜΙΣΤΕΣ ΤΟΥ ΑΡΑΧΑΒ

"Ο "Αρχοντας της Ζούγκλας, ύστερ' από έναν φοβερό καυγά του με τόν Γκαούρ, πού αίτία ήταν ό Μπούμπα Χάν, τρέχει μαζί με τη Τζέιν στη Ζούγκλα. Ψάχνουν νά θρούν τούς δυό μελαψούς συντρόφους για νά τούς σκοτώσουν.

Σε μιιά στιγμή ό Ταρζάν παραπατάει. Γκρεμίζεται σ' έναν θαθό χορταριασμένο λάκκο. Ήταν μιιά παληά παγίδα τών Ιθαγενών για λιοντάρια.

Μέσα σ' αυτό τό λάκκο δέχεται την έπίθεσι πολλών μεγάλων καί μαύρων φιδιών. Άτρόμητος όμως, καθώς είναι πάντα, καταφέρνει νά τ'ά σκοτώσ όλα, κτυπώντας τα με τό μαχαίρι του στα κεφάλια.

"Η Τζέιν μάταια ψάχνει τρι-

(*) Διάβασε τό προηγούμενο τεύχος άρ. 96, με τόν τίτλο : «Ο ΑΡΧΟΝΤΑΣ ΤΗΣ ΝΕΚΡΗΣ ΧΩΡΑΣ».

γύρω νά θρῆ κανένα χορτό-
σχοινο νά τοῦ τὸ πετάξῃ. Γιὰ
νά πιασθῇ ἀπ' αὐτὸ καὶ
σκαρφαλώνοντας νά βγῇ ἐπά-
νω...

— Μὴ στεναχωριέσαι! τῆς
φωνάζει ἀπὸ τὸ θάθος τοῦ
λάκκου ὁ Ταρζάν. Ἀφοῦ δὲν
ἔχουμε χορτόσχοινο, θά βγῶ
μὲ κάτι ἄλλο... Περίμενε καὶ
θά δῇς :

Κι ἀμέσως κάνει κάτι ἐξω-
φρενικό! Κάτι ἀπίστευτο :

Ἀρπάζει τὰ κορμιά τῶν
σκοτωμένων φιδιῶν. Μὲ γε-
ροὺς κόμπους τὰ δένει τὸ ἓνα
μὲ τὸ ἄλλο...

Σὲ λίγες στιγμὲς ἔχει ἔτοι-
μο ἓνα μακρὺ καὶ γερό... φι-
δόσχοινο !

Καί, παίρνοντας φόρα, πε-
τάει τὴ μιά του ἄκρη ἔξω ἀπὸ
τὴν παγίδα...

Ἡ Ἀρχόντισσα τῆς Ζού-
γκλας τὴν πιάνει, κάνοντας
μορφασμὸ ἀηδίας. Κι ἀμέ-
σως, τὴ δένει γερὰ στὸν κορ-
μὸ τοῦ πιδὸ κοντινοῦ δέντρου.

Ἔτσι ὁ Ταρζάν σκαρφαλώ-
νει μὲ ἄνεσι κ' εὐκολία. Βγαί-
νει θριαμβευτὴς καὶ χαρῶμε-
νος ἐπάνω. Ἀρπάζει ἀπὸ τὸ
χέρι τὴν πανῶρια συντροφί-
σά του. Καὶ συνεχίζουν μὲ



Ὁ Γκοκούρ κρεμάει ἀνάποδα τὸν Ποκοπίκο γιὰ νὰ βγάλῃ τὰ
νερά ποὺ εἶχε ρουφήξει...

θιάσι τὸ φευγιό τους.

Θαρροῦν πῶς θρῖσκονται
στὰ ἴχνη τοῦ Γκαοῦρ καὶ τῆς
Ταταμποῦ. Δὲν ξέρουν πῶς ὁ
Ποκοπίκο τοὺς εἶχε δώσει
ψεύτικη ἀντίθετη κατεύθυνσι
γιὰ νὰ τοὺς παραπλανήσῃ.
Γιὰ νὰ μὴ μπορέσουν νὰ συ-
ναντηθοῦν οἱ μὲν μὲ τοὺς δέ!

... ..

Πολλὴ ὥρα τρέχουν ἔτσι,
χωρὶς - φυσικὰ - νὰ θρῖσκουν
τοὺς μισητοὺς ἐχθρούς τους...

Καὶ νά: Μακρυνοὶ ἦχοι
τάμ - τάμ φθάνουν ξαφνικὰ
στ' αὐτιά τους... Ταυτόχρο-
να στὸ βάθος τοῦ ὁρίζοντα
θλέπουν νὰ ὑψώνεται μιὰ
στήλη ἀσπρου καπνοῦ...

ἸΟ δυὸ λευκοὶ σύντροφοι
θιάζουν τὸ θῆμα τους ἀκόμα
περισσότερο... Ξέρουν πῶς
κάπου κατὰ ἐκεῖ θρῖσκεται τὸ
μεγάλο χωριὸ μιᾶς ἄγριας
φυλῆς μαύρων πολεμιστῶν.
Ἀρχηγός τους εἶναι ὁ φοβε-
ρός καὶ τρομερὸς Ἀραχάθ.
Ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ πιστοὺς
φίλους τοῦ Ταρζάν.

ΟΙ ΚΑΝΝΙΒΑΛΟΙ ΜΟΝΟΜΑΧΟΥΝ

ἸΟ Ἀρχοντας τῆς Ζού-
γκλας καὶ ἡ συντρόφισσά
του, φθάνουν γρήγορα ἐκεῖ.
Ἡ φυλὴ τοῦ Ἀραχάθ ἔχει
μιὰ μεγάλη θρησκευτικὴ
γιορτή.

Οἱ ἄγριοι πολεμιστὲς καὶ
οἱ γυναῖκες τους - τὸ ἴδιο
ἄγριες κι αὐτὲς - χοροπηδᾶ-
νε γύρω ἀπὸ μιὰ τεράστια φω-

τιά.

Ἄλλοι, μονομαχοῦν, δυὸ -
δυὸ, μὲ κοντάρια ἢ χατζάρια,
μπροστὰ στὸν πρωτόγονο ξυ-
λένιο θρόνο τοῦ τρομεροῦ
Ἀρχηγοῦ τους...

Κάθε φορὰ ποὺ ἕνας ἀπὸ
τοὺς μονομάχους σωριάζει
τὸν ἀντίπαλό του κάτω νεκρό,
ὁ Ἀραχάθ τοῦ χαρίζει
μιὰ νέα κι ὁμορφὴ μαύρη
σκλάβθα, ἀπὸ τὶς γύρω φυ-
λές.

Οἱ νικητὲς ἔχουν τὸ δικαί-
ωμα νὰ κάνουν τὶς σκλάβθες
αὐτὲς ὅ,τι θέλουν: Μποροῦν
δηλαδὴ νὰ τὶς κρατήσουν ζων-
τανὲς γιὰ συντρόφισσές τους.
Μποροῦν νὰ τὶς πουλήσουν σὲ
ἄλλους πολεμιστὲς. Μποροῦν
ἀκόμα - ἂν εἶναι λαίμαργοι
- νὰ τὶς ψήσουν καὶ νὰ τὶς
φᾶνε!

Ὁ Φύλαρχος τῶν ἀπαίσιων
αὐτῶν Καννίβαλων, ὑποδέχε-
ται μὲ μεγάλον ἐνθουσιασμό
τὸ ἀρχοντικὸ ζευγάρι τῆς
Ζούγκλας.

Ὁ Ταρζάν τοῦ ἐξηγεῖ τὸ
λόγο ποὺ τὸν ἔφερε ὡς ἐκεῖ:

— "Εμαθα, ἀπὸ κάποιον ἑ-
μιστο (!) νᾶνο, πῶς ὁ Γκα-
οῦρ γυρίζει στὰ χωριά τῶν ἱ-
θαγενῶν, μαζεύοντας πολεμι-
στὲς γιὰ νὰ κτυπήσῃ τὴ σπη-
λιά μου!

»Χρειαζόμαστε λοιπὸν καὶ σ'
ἐμένα γεροὶ καὶ ἀτρόμητοι
ἄνδρες... Ὁ Γκαοῦρ εἶναι
τώρα ἀσπονδὸς ἐχθρὸς μου.
Θέλω νὰ πολιορκήσω τὸ θεό-
ρατο πέτρινο βουνό του. Νὰ
τὸν πιάσω ζωντανὸ στὰ χέρια
μου!... Καὶ τότε...

Ὁ Ἀραχάθ δέχεται πρόθυ-

μα νά βοηθήση τὸν φίλο του
Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας.

Καὶ διατάζει ἀμέσως μὲ ἀ-
γρία θροντερή φωνή :

— Ὁ χορὸς κι' οἱ μονομα-
χίες νά σταματήσουν. Τὰ κα-
λύτερα παλικάρια τῆς Φυλῆς
νά συγκεντρωθοῦν μπροστά
μου!

Ὁ ὑπαρχηγὸς — ἕνας ἀπαί-
σιος καὶ θρωμερὸς καννίθα-
λος — τοῦ ἀναφέρει μὲ σεθα-
σμό :

— Ὅλοι οἱ πολεμιστὲς σου,
Ἀρχηγέ, εἶναι καλὰ παλικάρ-
ρια. Πῶς νὰ τοὺς ξεχωρίσω ;

Ὁ Ἀραχάβ διευκρινίζει :

— Νά μαζευτοῦνε μπροστά
μου μόνον ἐκεῖνοι ποὺ ἔχουν
σκοτώσει ἀπὸ ἑκατὸ ἐχθροὺς
καὶ πάνω!...

Ἔτσι καὶ γίνεται. Ὁ ὑπαρ-
χηγὸς ἀρχίζει νά ξεχωρίζη
τοὺς πολεμιστὲς ποὺ ὁ καθέ-
νας τοὺς ἔχει κάνει νά κλά-
ψουνε : τοῦλάχιστον ἑκατὸ
μαννάδες !

Ὅμως τὰ πράγματα, δυ-
στυχῶς, δὲν ἐξελλίσσονται ὁ-
μαλὰ μέχρι τὸ τέλος :

Ὁ Μάγος τῆς Φυλῆς, μὲ τὴν
τερατόμορφη μάσκα καὶ τὰ
θουβαλλοῖα κέρατα στὸ κεφάλι,
θυμῶναι γιὰ τὸ σταμάτη-
μα τῆς θρησκευτικῆς γιορ-
τῆς. Καὶ φοβερίζει τὸν Ἀρχη-
γὸ :

— Λυπᾶμαι Ἀραχάβ!... Μὰ
τὰ μεσάνυχτα ἀπόψε ποὺ θὰ
κουβεντιάσω μὲ τὸ θεὸ Κρά-
ουμπα, θὰ τοῦ τὸ πῶ!... Αὐτὸ
ποὺ ἔκανες εἶναι μεγάλη
προσβολὴ γι' αὐτόν. Καὶ σί-
γουρα θὰ σὲ τιμωρήσῃ σκλη-
ρά...

Ὁ τρομερὸς Φύλαρχος πι-
στεύει στὰ λόγια τοῦ Μάγου.
Καὶ γιὰ νὰ μὴ συμβοῦν δλ'
αὐτά, τὸν φωνάζει κοντὰ του :

— Μπορῶ νὰ σοὺ πῶ, Μπου-
χουτού; τοῦ λέει.

Ἐκεῖνος πλησιάζει θλοσυ-
ρὸς γιὰ ν' ἀκούσῃ. Ὅμως ὁ
Ἀραχάβ δὲν ἔχει νὰ τοῦ πῇ
τίποτα. Μόνο τραβάει, μὲ ἀ-
φάνταστα γρήγορη κίνησι, τὸ
μαχαίρι του ἀπὸ τῆς ζώνης. Καὶ
τὸ καρφώνει στὴν καρδιά
τοῦ!

Ὁ παντοδύναμος ἀντιπρό-
σωπος τοῦ θεοῦ Κράουμπα
σωριάζεται κάτω νεκρὸς. Ἐ-
νῶ ὁ Φύλαρχος καγχάζει :

— Χό, χό, χό!... Ἄν μπο-
ρῆς τώρα, πῆγαινε τὰ μεσά-
νυχτα νὰ τὸ μαρτυρήσῃς στὸ
θεό!

.....

Σὲ λίγο ὅλα εἶναι ἔτοιμα.
Ὁ Ταρζάν καὶ ἡ Τζέϊν ξεκι-
νᾶνε γιὰ τὸ περήφανο ἐλληνι-
κὸ βουνό. Τοὺς ἀκολουθοῦν
σαράντα γεροὶ καὶ ἀτρόμητοι
μαῦροι πολεμιστὲς.

ΕΝΑΣ ΦΤΕΡΩΤΟΣ ΗΡΩΑΣ !

Εἶχαμε ἀφήσει — ὅπως θυ-
μόμαστε — τὸν Γκαούρ καὶ
τὴν Ταταμποῦ πάνω στὴν κορ-
φὴ τοῦ θεόρατου πετρίνου
βουνοῦ τους...

Κυττοῦσαν κατάπληκτοι τὸν
σκελετωμένο κ α β α λ λ ἄρη
Μπούμπα Χάν νὰ καλπάζη
στὸν οὐράνιο θόλο.

Ὅταν ξαφνικὰ βλέπουν νὰ
ξεφεύγῃ ἀπὸ τὰ χέρια του μιὰ

μικροσκοπική μαύρη μπάλλα. Νά γκρεμίζεται στο κενό!...

Φυσικά, ή μπάλλα αυτή, όσο χαμηλώνει, τόσο φαίνεται και μεγαλύτερη. Τόσο διακρίνεται και πιο καθαρά.

— Ωσπου νά: Οί δυο μελαψοί σύντροφοι την αναγνωρίζουν. Καί τρομαγμένες κραυγές ξεφεύγουν, σχεδόν ταυτόχρονα από τὰ χείλια τους:

— 'Ο Ποκοπίκο! Αυτός είναι!

.....

'Αλλά ως γυρίσουμε λίγο πίσω στην ιστορία μας. 'Ας παρακολουθήσουμε τὰ συνταρακτικά αὐτὰ γεγονότα από κοντά και με τὰ μάτια μας:

'Ο Μπούμπα Χάν — όπως είχαμε δη — δίνοντας μιὰ θάναυσι σπρωξιά στη Γιοχάνα, τὴ σωριάζει κάτω. 'Αρπάζει ἀμέσως τὸ νᾶνο στὸ ἓνα του χέρι καὶ πηδάει στὴ σέλα τοῦ μαύρου ἀλόγου του. Μὲ τ' ἄλλο χέρι, πιάνει γερὰ τὰ γκέμια...

Τὸ μαγικὸ ὅτι τοῦ ὑψώνεται με ταχύτητα βολίδας στὸν οὐρανό...

'Ο Ποκοπίκο κρεμασμένος ἀπὸ τὸ χέρι τοῦ θρυκόλακα κι' αὐωρούμενος στὸ κενό, δὲν χάνει οὔτε τὸ κουράγιο, οὔτε τὸ κέφι του:

— 'Αδερφέ μου Μπουμπάχανε, τοῦ λέει, αἰωνία σου ἡ μνήμη καὶ μεγάλη σου τιμὴ! Καθότι πρώτη βολὰ θὰ σφάξω ἄθρωπο... ἑναερίως!

Καὶ κάνει νὰ τραθήξῃ τὴ χατζάρα του.

— Ὅμως μετὴν ἀπότομη κί-

νησι ποὺ κάνει, ξεφεύγει ἄθελά του, ἀπὸ τὸ χέρι τοῦ θρυκόλακα. Καὶ ἀπὸ τὸ θεόρατο ὕψος ποὺ βρίσκονται, ἀρχίζει νὰ γκρεμίζεται στὸ ἀτέλειωτο κενό!

'Ο ἄμοιρος νᾶνος καταλαβαίνει τὴν τύχη ποὺ τὸν περιμένει σὰν φθάση κάτω. Καὶ σὰν θὰ κτυπήσῃ στὸ σκληρὸ ἔδαφος μετὴν τρομακτικὴ ὀρμὴ ποὺ θὰ ἔχει:

— Λαγάνα τῆς Καθαροδευτέρας θὰ γίνω, ἀδερφέ μου! ψιθυρίζει με δέος.

Μὰ νά: 'Ο τετραπέρατος καὶ πανταχοῦ παρὼν Πίκ, ξεχωρίζει ἀπὸ μακριά, μετὸ δυνατό μάτι του, τὸν Ποκοπίκο. Καὶ διασχίζοντας με ταχύτητα ρουκέττας τὸν οὐρανό, φθάνει κοντὰ του. Κάνει ἀπεγνωσμένες προσπάθειες νὰ τὸν ἀρπάξῃ στὰ ποδία του...

— Ὅμως τίποτα δὲν καταφέρνει...

'Ο νᾶνος πέφτει με τόσο μεγάλη ταχύτητα ποὺ τὸ κοσάκι δὲν μπορεῖ νὰ τὸν πιαρᾷ...

'Η ἐξήγησι εἶναι ἀπλή: 'Ο Πίκ μπορεῖ νὰ φτερουγίσῃ σὰν βολίδα με ὀριζόντια κατεύθυνσι. Τὸ ἴδιο καὶ με κάθετη κατεύθυνσι. Ὅταν δηλαδὴ πετάει ἢ ἴσια, ἢ πρὸς τὰ ἐπάνω...

Ὅμως αὐτὸ δὲν γίνεται ὅταν θέλῃ νὰ πετάξῃ κάθετα πρὸς τὰ κάτω. Ὅπως συμβαίνει τώρα πὺ κυνηγᾷ: νὰ φθάσῃ καὶ νὰ πιάσῃ τὸν Ποκοπίκο. Στὴν κατεύθυνσι αὐτῇ, οὔτε τὰ φτερά του μπορεῖ νὰ χρησιμοποιήσῃ γιὰ ν'



Οί δυο μελαφοί σύντροφοι χύνονται τώρα με λύσσα στους πει-
νασμένους λύκους...

ἀναπτύξη μεγάλη ταχύτητα,
ούτε τὸ πηδάλιο τῆς οὐρᾶς
του βοηθάει τὸ κοράκι νὰ
παύρη τὴ σωστὴ κατεύθυνσι!

Ὁ νᾶνος, ποὺ θλείπει, τὶς
μάταιες προσπάθειες τοῦ Πίκ
νὰ τὸν ἀρπάξῃ στὸν ἀέρα, ἀ-
πογοητεύεται. Καὶ μὲ ὅλη τὴ
φρίκη ποὺ νοιώθει γιὰ τὸ τρα-
γικὸ τέλος του, σκαρύνει καὶ
σιγανοτραγουδάει φάλτοσ ξ-
να στιχάκι :

«Γιὰ νὰ μὴν κάνω ἐγὼ «βα-
(βά»(*)
καὶ πάψω πιά ν' ἀρέσω,

στρώστε τὴ Ζούγκλα μὲ...
(χαλδᾷ,
στὰ μαλακὰ νὰ πέσω!»

Τὸ τετραπέρατο κοράκι τοῦ
Γκαούρ δὲν ἀπογοητεύεται ἀ-
πὸ τὶς ἀποτυχίες ποὺ ἔχει. Συ-
νεχίζει τὶς ἀπεγνωσμένες
προσπάθειες γιὰ νὰ σώσῃ τὸ φί-
λο του...

Εὐτυχῶς! Σὲ μιὰ στιγμή
καταφέρνει νὰ τὸν φθάσῃ. Κά-
νει χαρούμενο νὰ τὸν ἀρπάξῃ

(*) Βαβὰ = Κτύπημα ἀπὸ πέ-
σιμο. Μῶλωπας. Πληγή.

στά πόδια του...

“Ομως άλλοιμονο!... Στην προσπάθειά του αυτή, η δεξιά φτερούγα του κτυπάει με δύναμη πάνω στη θρυλική σκουριασμένη χατζάρα του Ποκοπίκο. Τραυματίζεται. Μα τώνει!

Τό άμοιρο Πουλί κράζει πονεμένα. Κουνώντας πολύ γρήγορα τη μιά μόνο φτερούγα τώρα, με μεγάλη δυσκολία καταφέρνει να κρατιέται στον άέρα...

ΣΤΑ ΝΕΡΑ ΤΗΣ ΓΑΛΑΖΙΑΣ ΛΙΜΝΗΣ

“Ομως την ίδια στιγμή στ’ αυτιά του Ποκοπίκου φθάνει τὸ γνώριμο ποδοβολητό που κάνει καλπάζοντας στὸν άέρα τὸ μαύρο άλογο τοῦ Μπούμπα Χάν...

“Ο Βρυκόλακας κατεβαίνει, ὅσο μπορεί πιὸ γρήγορα, γιά νά τόν φθάση. Νά τόν σώση άπό τὸ θάνατο πού θά ῥηί πέφτοντας κάτω...

Γιατί — ὅπως ὅλοι μας ξέρουμε — οὔτε ὁ Νάχρα Ντού, οὔτε τὸ δημιούργημά του, ὁ Μπούμπα Χάν ἔχουν τὸ δικαίωμα ν’ άφαιρέσουν ζωή, ἢ νά γίνουν αἰτία νά χάση τὴ ζωή του κάποιος, ὅποιοδῆποτε, ζωντανό πλάσμα! “Ο θεός τῶν Μάγων Χουρουβούχ θά τούς τιμώρηση σκληρά!...

“Ετσι, ὁ τρομακτικός σκελετωμένος καθαλλάρης πασχίζει τώρα νά σώση τὸν Ποκοπίκο, ὄχι άπό καλωσύνη, θέβαια, μιά γιά νά σώση, άπό τὴν ὀργή τοῦ Θεοῦ, τὸν εαυτό

του!...

Καί δέν άργεῖ νά τά καταφέρει :

“Αρπάζει στοῦ άριστεροῦ του χέρι τὸ νάνο καί σπηρουνίζει τὸ άτι του γιά ν’ άνυψωθῇ.

“Ομως, ὁ θαρειά λαθωμένος στή φτερούγα Πίκ, δέν ξέρει τίς, άναγκαστικά καλές, προθέσεις τοῦ Βρυκόλακα. Θαρρεῖ πὼς ξανάρπαξε τὸν Ποκοπίκο γιά νά τόν κατασπαράξη...

“Ετσι, σέ μιά τελευταία άπεγνωσμένη προσπάθειά του, καταφέρνει νά πλησιάση τὸν Μπούμπα Χάν. Καί με τὸ μεγάλο σκληρό ράμφος, τοῦ δίνει δυνατά κτυπήματα στὸν καρπὸ τοῦ σκελετωμένου του χεριοῦ.

Οἱ άβάσταχτοι πόνοι άναγκάζουν τὸν Βρυκόλακα ν’ άνοίξη τὴν άρπακτικὴ παλάμη του. Κι’ ὁ άμοιρος νάνος ξαναβρίσκεται στοῦ κενό!...

“Ο Μπούμπα Χάν τὸν ἐγκαταλείπει πιά. Αὐτὴ τὴ φορά δέν θά εἶναι αὐτὸς ὑπεύθυνος γιά τὸ χαμό του...

Σέ λίγες στιγμές ἔχει χαθῇ στοῦ θάθος τῆς γαλάζιας άπεραντωσύνης τοῦ οὐρανοῦ!...

“Ομως ὁ Πίκ προφθαίνει τώρα κι’ άρπάζει τὸν Ποκοπίκο στά πόδια του. Με τὴ μιά μονάχα γερή του φτερούγα — τὴν ἄλλη τὴν κρατᾷ ἀπλωμένη — κάνει άπεγνωσμένες προσπάθειες νά συγκρατηθῇ, με τὸ θάρος τοῦ νάνου, στὸν άέρα.

Μά δέν τά καταφέρνει. Συνανεχῶς χάνει ὕψος. “Ολο καί χαμηλώνει. Σχεδὸν πέφτει...

Πέρα καὶ κάτω — ὄχι σὲ μεγάλη ἀπόστασι — λάμπουν, καθρεφτίζοντας τὸν ἥλιο, τὰ ἴσυχια νερά τῆς μεγάλης γαλάζιας Λίμνης...

Ὁ ἔξυπνος Πίκ καταλαβαίνει τί πρέπει νὰ κάνῃ. Μὲ τὸ ἄτσαλο καὶ κουτοδὸ πέταγμα του, κατευθύνεται πρὸς τὰ ἔκεϊ...

Ὁ Ποκοπίκο τὸν κυττάζει κοροϊδευτικά :

— Μεθυσμένος εἶσαι καὶ τρικλίζεις ἔτσι; Πολὺ σὲ γουστάρω, ἄδερφέ μου! Θυμήσου μου, καμμιά μέρα, νὰ σὲ σφάξω!

Τὸ Μαῦρο Πουλὶ ἐξακολουθεῖ νὰ χαμηλώνῃ. Σχεδὸν νὰ πέφτῃ... Ὅμως φροντίζει μὲ κάθε τρόπο νὰ προχωρή πρὸς τὴ λίμνη. Νὰ κοντοζυγώνῃ στὰ νερά τῆς...

Ὡσπου κάποτε αὐτὸ ποὺ ζητάει γίνεται. Μὲ τίς ἀπερίγραπτες προσπάθειες ποὺ παρακολουθήσαμε, καταφέρνει, χαμηλώνοντας συνεχῶς, νὰ φθάσῃ πάνω ἀπὸ τὴ γαλάζια ὑγρὴ ἐπιφάνεια...

Αὐτὸ ἦτανε! Καί, ἡσυχό τῶρα, παρατάει στὸ κενὸ τὸν Ποκοπίκο!

Ἐνα δυνατὸ «μπλοῦμ» ἀντηχεῖ σὲ λίγες στιγμές. Καὶ ὁ «Δυσθεόρατος» "Αντρακλας" θρίσκει, χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ, μέσα στὰ νερά!...

— "Αἰτιμε Πίκ! φωνάζει ἔξω φρενῶν. Ἄν σὲ εἶχα σφάξῃ δὲν θὰ μοῦ τὴν ἔκανες αὐτὴ τὴ λαχτάρα!...

Ποιὸς τὸν ἀκούει ὁμως...

Τὸ ὑπέροχο αὐτὸ Πουλὶ, ποὺ μὲ τόσες προσπάθειες καὶ

θυσίες κατάφερε νὰ τὸν σώσῃ, προχωρεῖ ἀκόμα, συνεχῶς χαμηλώνοντας. Ὡσπου σὲ λίγο, χάνεται πίσω ἀπὸ τίς θεόρατες κορφές τῶν αἰωνόβιων δέντρων τῆς Ζούγκλας!...

ΕΠΙΔΡΟΜΗ ΛΥΚΩΝ

Ὁ Γκαοῦρ καὶ ἡ Ταταμποῦ — ὅπως ξέρουμε — παρακολουθοῦν δλ' αὐτὰ τὰ γεγονότα ἀπὸ τὴν κορφὴ τοῦ πέτρινου βουνοῦ τους. Ἡ ἀπόστασι μέχρι τὴ Λίμνη — ἀπὸ τὸ πίσω μέρος του — δὲν εἶναι μεγάλη...

Ἔτσι, σὰν ἀπὸ σύνθημα κι' οἱ δυὸ — χωρὶς ν' ἀλλάξουν λέξι — ἀρχίζουν νὰ κατεβαίνουν τὰ τρομακτικὰ βράχια... Φθάνουν γρήγορα κάτω στοὺς πρόποδες τοῦ βουνοῦ. Κι' ἀπ' ἐκεῖ, τρέχοντας ἀλαφιασμένοι, σταματᾶνε στὴν ψηλὴ κι' ἀπόκρημνη ὄχθη τῆς γαλάζιας Λίμνης...

Ὅμως παραξενεύονται πολὺ βλέποντας τὸ νᾶνο νὰ χαροπαλεύῃ στὰ νερά. Περνάει τίς τελευταῖες στιγμές τῆς ζωῆς του. Λίγο ἀκόμα καὶ θὰ βουλιάξῃ. Θὰ πνιγῇ!...

Ὁ μελαφὸς γίγαντας ἀπὸ τὸ ὕψος τῆς ὄχθης ποὺ θρίσκει, κάνει μιὰ ὑπέροχη θεαματικὴ βουτιά. Καὶ σχίζοντας τὰ νερά σὰν δελφίνι, φθάνει κοντὰ στὸν Ποκοπίκο!...

Τὸν ἀρπάζει μὲ τὰ δόντια ἀπὸ τὸ πίσω μέρος τοῦ τομαρένιου παντελονιοῦ του. Καὶ γυρίζοντας ἀμέσως, προχωρεῖ πρὸς τὴν ὄχθη ἀπ' ὅπου εἶ-

χε ξεκινήσει...

Τέλος, τὸν θγάζει ἐκεῖ. Μὰ ὁ ἄμμοιρος νᾶνος θρίσκειται σὲ κακὰ χάλια. Ἐχει ρουφήξει πολὺ νερό. Ἡ ψυχὴ του εἶναι ἔτοιμη νὰ πετάξῃ στὸν οὐρανό!...

Ὁ Γκαοῦρ τὸν σηκώνει ἀπὸ τὰ πόδια, κρεμώντας τὸν ἀνάποδα σὰ σφαχτό. Ἐνῶ ἡ Ταταμποῦ ζουλάει τὸ παραφουσκωμένο «ἄσκι» τῆς κοιλιᾶς του γιὰ ν' ἀδειάσῃ τὰ νερά...

Ταυτόχρονα τὸν ρωτᾷ με συμπῶνια :

— Μὰ πῶς τῶπαθες αὐτό ; Γιατὶ δὲν μποροῦσες νὰ σταθῇς στὴν ἐπιφάνεια ; Ἀφοῦ ξέρεις κολύμπι!...

Ὁ Ποκοπίκο ἀδειάζει κατarrάκτες νεροῦ ἀπὸ τὸ στόμα του. Τέλος, τῆς ἀποκρίνεται ἀδύναμα :

— Πῶς νὰ σταθῶ στὸν ἄφρο ; Ἀφοῦ με θούλιαζε ἡ... χατζάρα μου!...

Ὁ Γκαοῦρ θυμῶνεται :

— Ἀνότητε! τοῦ κάνει. Καὶ δὲν τὴν πετοῦσες ἀπὸ πάνω σου ; Δὲν λογάριάσες καθόλου τὴ ζωὴ σου ;

Ὁ νᾶνος ἀποκρίνεται καὶ σ' αὐτόν, ἀκόμα πιὸ ξεψυχισμένα :

— Χωρὶς τὴ χατζάρα τί νὰ τὴν κάνω τῇ... ζωῇ μου!

Καί, κρεμασμένος ἀνάποδα καθὼς εἶναι, ἀπομένει λιπόθυμος!

...

Ἔστερ' ἀπὸ πολλὰς προσπάθειες, οἱ δυὸ μελαψοὶ σύντροφοι, καταφέρνουν τέλος νὰ

τὸν συνεφέρουν, Ὅμως ἐκεῖνος τὰ θάζει καὶ μ' αὐτούς :

— Ποιὸς σᾶς εἶπε νὰ με σώσετε ; Ἐγὼ ἤθελα νὰ πεθάνω γιὰ νὰ ξεκουρασθῶ. Βαρέθηκα πιά νά... σφάζω!

Ὁ Γκαοῦρ τὸν σηκώνει στὰ χέρια του. Καὶ μαζὶ με τὴν Ταταμποῦ ξεκινᾶνε. Παίρνουν τὸ δρόμο τοῦ γυρισμοῦ...

Ἔτσι, φθάνουν γρήγορα στὸ πίσω μέρος τοῦ βουνοῦ τους...

Μὰ νά : Ξαφνικά, ἄγρια οὐρλιαχτὰ πεινασμένων λύκων φθάνουν σ' αὐτιά τους. Καὶ μιὰ δλόκληρη ἀγέλη ἀπὸ τ' ἀπαίσια αὐτὰ ἀγρίμια, παρρουσιάζεται. Κινεῖται κατὰ πάνω τους!...

Ὁ μελαψὸς γίγαντας παρρατᾷ ἀμέσως τὸν Ποκοπίκο. Τὸν σπρώχνει με θιάσι :

— Ἐσύ φύγε ἀμέσως... Σκαρφάλωσε στὴν κορφή. Πήγαινε ἐκεῖ νὰ ξεπλώσῃς. Νὰ συνέλθῃς... Ἐμεῖς πρέπει νὰ διώξουμε τοὺς λύκους...

Ὅμως ὁ νᾶνος, παρ' ὅλα τὰ χάλια του, δὲν τὸ θάζει κάτω :

— Περικαλῶ! Γιατὶ νὰ μοῦ τοὺς διώξετε ; Ἀμα φύγουνε, πῶς θὰ τοὺς σφάξω ;

Καλοῦ - κακοῦ, ὅμως, τὸ θάζει στὰ πόδια. Ἀνεβαίνει τρομοκρατημένος τὰ βράχια...

ΕΠΙΘΕΣΙ ΚΑΝΝΙΒΑΛΩΝ

Ὁ Γκαοῦρ καὶ ἡ Ταταμποῦ χύνονται τώρα με λύσσα πάνω στοὺς πεινασμένους λύκους. Μὲ ρόπαλο ὁ ἕνας, με πέτρες ἡ ἄλλη, τοὺς κτυπᾶνε

άλυπτα !

“Ενας γέρικος λύκος, ο άρχηγός της αγέλης, τραυματίζεται θαιρειά από τó ρόπαλό του μελαψού γίγαντα. “Ετσι, έγκαταλείποντας τόν άγώνα, φεύγει για νά σωθή...”

“Ομως ή φυγή του «άρχηγού» σκορπίζει τόν πανικό στους άλλους λύκους. Καί τó θάζουν κι' αυτοί στά πόδια.

Μά και πάλι οί δυό σύντροφοι δέν ήσυχάζουν. Τους παίρνουν τó κατόπι. Τους κυνηγάνε με λύσσα και μανία. Θέλουν νά τους διώξουν μακριά. Νά φοβηθούν νά ξαναπατή-

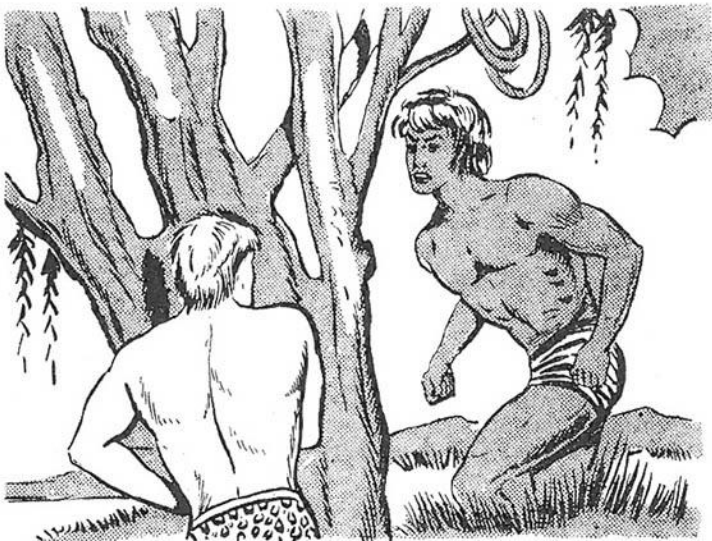
σουν σ' αυτή την περιοχή!...

“Ετσι, και χωρίς νά τó καταλάβουν, κάνουν τόν κύκλο του πέτρινου βουνού τους. “Ερχονται από τó μπροστινό μέρος. Από την πλαγιά του, δηλαδή, που βλέπει πρòς τή δύση...”

“Ομως άλλοίμονο!

Τήν ίδια στιγμή μεγάλος και ξαφνικός σαματάς γίνεται κάπου εκεί κοντά τους. Ποδοβολητά και άγριοι άλλαγμαί άνηχούν...

Και νά: Καμιά σαρανταριά Καννίβαλοι ξεπετάγονται από τους γύρω θάμνους. Κι



Οί δυό εξαγριωμένοι γίγαντες της Ζούγκλας είναι έτοιμοι ν' άρχίσουν μία θανάσιμη μονομαχία!..

δλοι μαζί, χύνονται μανιασμένοι πάνω στον μελαφό γίγαντα και τη συντρόφισσά του !

Ταυτόχρονα, πίσω από το μπουλούκι των άγριων μαύρων πολεμιστών, άντηχεί ή τρομακτική φωνή του "Αρχοντα της Ζούγκλας :

— Δειλὲ κι άνανδρε "Ελληνα! "Εφθασε ή στιγμή νά πεθάνης!

"Ο Γκασούρ με την πανώρια συντρόφισσά του, δείχνονται κι αυτή τη φορά ύπέροχοι !

"Ο μελαφός γίγαντας δίνει το ρόπαλό του στην Ταταμπού. Κι αυτός, με τις άτσάλένιες γροθιές του, άντιμετωπίζει την έπίθεσι των καννίβαλων του "Αραχάθ.

Σὲ κάθε κτύπημά του κι ξνας άπ' αυτούς σωριάζεται θαρύς κι άναισθητος κάτω.

Τὸ ίδιο και ή άτρόμητη "Ελληνίδα. Με τὸ ρόπαλο του συντρόφου της σκορπίζει τὸν ὄλεθρο στοὺς άπαίσιους έπιδρομείς.

"Όμως κ' εκείνοι δὲν μένουν με χέρια σταυρωμένα ! Τά πρωτόγονα κοντάρια σχίζουν τις μελαφές σάρκες τὼν δυὸ γενναίων κι άδάμαστων συντρόφων!

"Ο Ταρζάν και ή Τζέϊν στέκουν κάπως άπόμερα. Δὲν παίρνουν μέρος στο μακελειὸ ποὺ γίνεται...

Και νά:

Οί άγριοι Καννίβαλοι πολεμιστές χάνουν γρήγορα τὸ κουράγιο τους. Δυὸ τρεῖς άπ' ὅσους ἔχουν άπομένει όρθοί, κάνουν την άρχή νά υποχωρήσουν. Οί άλλοι πανικο-

βάλλονται. Τὸς ακολουθοὺν στο ντροπιασμένο φευγιό !

"Η "Αρχόντισσα της Ζούγκλας βλέπει τὸ «παιχνίδι» νά χάνεται. Τὸ ἐγκληματικὸ τους σχέδιο νά μὴ πραγματοποιεῖται... Καί τὰ γατίσια μάτια της πετάνε σταχτοπράσινες άστραπές...

Σὲ μιὰ στιγμή — βλέποντας τὸς καννίβαλους νά τρέχουν — τραβάει τὸ πιστόλι της. Ρίχνει μερικοὺς πυροβολισμοὺς στὸν αέρα. Θέλει νά ἔμποδισή την υποχώρησί τους!

"Αλλοίμονο ! Τίποτα δὲν καταφέρνει. "Ο τρόμος κι ὁ πανικός ἔχουν μεταδοθῇ. Οί Καννίβαλοι τρέχουν άλαφιασμένοι νά σώσουν τὰ θρωμερά μαῦρα τομάρια τους !

"Ο Γκασούρ και ή Ταταμπού δὲν τοὺς κυνηγᾶνε...

Τέλος, κ' αὐτὴ ή ίδια ή Τζέϊν, χάνει τὸ ψυχικό της κουράγιο. Βλέπει πὼς ή θέσι τους εἶναι τώρα τραγική. Καί τὸ θάζει κ' εκείνη στὰ πόδια πρὸς άντίθετη κατεύθυνσι. Τρέχει νά σώσῃ τὴ δική της ζωή!

Τώρα, μονάχα ὁ δοξασμένος "Αρχοντας της Ζούγκλας άπομένει στο πεδίο της μάχης. "Εχει τεντώσει τὸ περήφανο παράστημά του. Στέκει θαρύς κι άκλόνητος σάν θράχος !

"Ο θυρλικὸς "Ελληνας γίγαντας διώχνει τὴ συντρόφισσά του :

— Φύγε, Ταταμπού! "Ανέβα γρήγορα κ' ἐσὺ στὴν κορφή τοῦ βουνοῦ μας... "Εφτάς' ή

στιγμή που ἐγὼ κι ὁ Ταρζάν θά λογαριαστούμε μιὰ γιὰ πάντα...

Ὁ ἀτρόμητος Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας ἀκούει τὰ λόγια τοῦ φοβεροῦ ἀντιπάλου του. Καί τοῦ φωνάζει περήφανα :

— Σέ περιμένω, Γκαούρ !
Ἔλα λοιπόν ἀφοῦ τόσο πολὺ ἔχεις ἐπιθυμήσει τὸ θάνατό σου!

Ἡ πανώρια Ἑλληνίδα Ταταμποῦ ἀρχίζει νὰ σκαρφαλῶνῃ στὰ θράχια... Χάνεται πρὸς τὴν κορφή τοῦ θεόρατου βουνοῦ...

Ὁ Γκαούρ ξεκινάει τώρα. Προχωρεῖ ἀργὰ πρὸς τὸ μέρος ποῦ στέκει ἀγέρωχος ὁ Ταρζάν. Σταματάει σὲ δυὸ μονάχα βήματ' ἀπόστασι ἀπ' αὐτόν.

Οἱ δυὸ ὑπεράνθρωποι σὲ καρδιά καὶ δύναμι ἀντίπαλοι, κυττάζονται, γιὰ λίγο, ἄγρια στὰ μάτια. Τέλος σφίγγουν μὲ λύσσα τὶς τρομακτικὲς γροθίες τους...

Η ΓΡΟΘΙΑ ΤΟΥ ΤΑΡΖΑΝ !

Ὅμως ἡ εὐγενικὴ καρδιά τοῦ ὑπέροχου Ἑλλήνα δὲν βαστάει νὰ γίνῃ αὐτὸ τὸ αἰματοκύλισμα :

— Φύγε, Ταρζάν! τοῦ λέει. Γιατὶ αὐτὴ τὴ φορά δὲν πρόκειται νὰ σέ λυπηθῶ... Ἐχω ξεδέσει πιά ὅλη τὴν καλωσύνη τῆς καρδιάς μου! Ὁλητὴ μεγαλοψυχία τῆς ἀθάνατης ἑλληνικῆς γενιάς!

»Φύγε λοιπόν, ἀδελφέ μου!

Δὲν θέλω νὰ χύσω ἀπ' τὶς φλέβες σου τὸ ἱερὸ αἷμα ποῦ κάποτε σοῦχω χαρίσει !

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας νοιώθει ἀφάνταστη προσβολὴ στὰ λόγια του. Μουγγρίζει σὰν λαθωμένο θηρίο :

— Μὴν τολμήσης ἄλλῃ φορὰ νὰ μὲ ξαναπῆς ἀδελφό σου! Ἀδελφός ἐνός «σκύλου» οὔτε γίγιναι, οὔτε θά γίνω ποτέ !

— Φύγε, Ταρζάν! τοῦ ξαναλέει ὁ μελαψὸς γίγαντας.

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας προσπαθεῖ νὰ γελάσῃ :

— Πῶς; Νὰ φύγω; Ἀπὸ ποῦ νὰ φύγω; Ἀπὸ τὴ Ζούγκλα μου; Ἀπὸ τὴν ἀπέραντη κι ἄγρια χώρα ποῦ κυβερνάω;

»Ἐσὺ νὰ φύγῃς, Γκαούρ ! Ἐσὺ εἶσαι ὁ ξένος ἐδῶ! Ἐσὺ ἦρθες σὰν κατακτητὴς νὰ ἐγκατασταθῇς στὴν κορφή τοῦ θεόρατου πέτρινου βουνοῦ μου! Χάσου λοιπόν ἀπὸ τὰ μάτια μου! Μὴ μὲ ἀναγκάζεις νὰ θάψω τὰ χέρια στὸ βρωμερὸ σου αἷμα! Τῦγε ἐσύ, δειλὲ κι ἀνάνδρε Ἑλλήνα !

Ὁ Ταρζάν δὲν προφθαίνει, καλὰ - καλὰ, νὰ τελειώσῃ τὰ λόγια του. Ἡ τρομακτικὴ γροθιά τοῦ Γκαούρ πέφτει σὰν κεραυνὸς στὸ πρόσωπό του !

Ὁ λευκὸς γίγαντας ἀνατρέπεται. Σωριάζεται κάτω μὲ θαρὺ γδοῦπο...

Ὅμως σθέλτος καὶ ψύχραιμος καθὼς εἶναι, πετιέται ἀμέσως ὀρθός! Χύνεται αὐτὸς τώρα σὰν σίφουνας πάνω

στον Γκαούρ. Καί με την Ι-
διαν όρμη και δύναμι του άν-
ταποδίνει τη φοβερή γροθιά!

Τό μελαψό παλικάρι κλο-
νίζεται για λίγες στιγμές. Τά
πόδια του λυγίζουν. Γονατί-
ζει κάτω...

‘Ο Ταρζάν δέν τόν αφήνει
νά συνέλθη. Ούτε καί νά ξα-
νασηκωθῇ... Μὲ μιὰ δεύτερη
τρομακτική γροθιά τόν γκρε-
μοτσακίζει, ανάσκελα, στο
παχύ γρασίδι τῆς τροπικῆς
γῆς!

‘Αμέσως καί μ’ ἓνα πήδημα
βρίσκεται κοντά του. ‘Αρπά-
ζει ἀπό κάτω μιὰ μεγάλη
βαρειά πέτρα. Τῇ σηκώνει
για νά πάρη φόρα. Κ’ ἐτοιμά-
ζεται νά τὴν πετάξῃ μὲ λύσ-
σα στο κεφάλι τοῦ ἀνῆμπο-
ρου Γκαούρ! Νά τὸ συντρί-
ψῃ!

“Όμως ὄχι! ‘Ο “Αρχοντας
τῆς Ζούγκλας ἔχει στο θάθος
του περήφανη κ’ ὑπέροχη ψυ-
χή! Δέν εἶναι δολοφόνος!

Τὴν τελευταία στιγμή συ-
νέρχεται. Μετανοιώνει για τὸ
ἔγκλημα ποῦ πάει νά κάνῃ...

“Ετσι, πετάει τὴν πέτρα
πλάι, μὲ περιφρόνησι. Ξανα-
σκύβει... Κι ἀρπάζοντας ἀ-
πὸ τοὺς ὤμους τὸν Γκαούρ,
τὸν βοηθαί νά σηκωθῇ. Νά
ξανασταθῇ ὀρθός!

‘Αμέσως σφίγγει πάλι μὲ
λύσσα τὴ γροθιά του. ‘Ετοι-
μάζεται νά τοῦ δώσῃ τρίτο
κτύπημα...

“Όμως αὐτὴ τὴ φορὰ δέν
προφθαίνει. ‘Ο ὑπεράνθρωπος
“Ελληνας τὸν ἀρπάζει κι ὁ-
λας στὰ σιδερένια **μπράτσα**
του. Τὸν σηκώνει ψηλά. Τὸν

κτυπάει μὲ ἀφάνταστη ὀρμη
κάτω!

Κάθε ἄλλος στὴ θέσι τοῦ
“Αρχοντα τῆς Ζούγκλας, θά-
μενε ξερός! Οὐτ’ ἓνα «ὦχ»
δέν θά πρόφθαινε νά θγῇ ἀπὸ
τὰ χεῖλια του...

Μὰ ὁ Ταρζάν δέν μοιάζει
μὲ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους!
“Αμα θυμώσῃ γίνεται παντο-
δύναμος. “Ατρωτος!

Καί νά: Μόλις κτυπάει κά-
τω στο ἔδαφος, ταυτόχρονα
σχεδόν, πετιέται πάλι ὀρθός.
Λές κι ὀλόκληρο τὸ κορμί
του του εἶναι μιὰ λαστιχένια
μπάλλα!

Οἱ δυὸ φοβεροὶ ἀντίπαλοι
ἀρπάζονται τώρα στὰ χέρια.
Τρομακτικὴ γιγαντομαχία ἀρ-
χίζει!

Παλεύουν καί κτυπιώνται
μὲ ἀφάνταστη λύσσα καί μα-
νία! Ποτὲ μάτι ἀνθρώπου δέν
ἔχει ἀντικρῦσεί τέτοια ὑπε-
ράνθρωπη σύγκρουσι! Τέτοιο
ἀπερίγραπτο κακό!

Οἱ γροθιές τοῦ Ταρζάν πέ-
φτουν σάν θανατερό χαλάζι
στο κεφάλι τοῦ Γκαούρ. Μά
καί οἱ γροθιές τοῦ μελαψοῦ
“Ελληνα πέφτουν **σάν κε-
ραυνοὶ στο πρόσωπο τοῦ “Αρ-
χοντα τῆς Ζούγκλας!**

Τὰ μάτια καί τῶν δυὸ τους
ἔχουν βουρκώσει ἀπὸ τὰ αἵ-
ματα. Μόλις καταφέρνουν, ἀ-
δύναμα ὁμῶς καί θολά, νά
βλέπουν γύρω τους.

Μὰ ἡ μονομαχία συνεχίζε-
ται. Καί, καθὼς φαίνεται, θά
συνεχιστῇ μέχρι θανάτου...

Κανένas ἀπὸ τοὺς δυὸ ἀν-
τιπάλους δέν δείχνει διάθεσι
νά ὑποχωρήσῃ.

"Άλλοτε πέφτουν κάτω, συνεχίζοντας την πάλη τους στο παχύ γρασίδι της Ζούγκλας...
"Άλλοτε ξαναθρίσκωνται όρθοί. 'Ο ένας ζητάει πάλι να σπαράξη τόν άλλον !

'Από τις άκρες τών σφιγμένων χειλιών τους θγαίνουν άσπροκόκκινοι άφροί !

Ο ΖΑΡ ΕΠΕΜΒΑΙΝΕΙ...

Ξαφνικά, θρυχηθμός λιονταριού άκούγεται σέ μικρή, άπ' αυτούς, άπόστασι.

Καί πριν περάσουν λίγες στιγμές, κάτι άναπάντεχο γίνεται :

'Ο Ζάρ, τó πιστό καί άγαπημένο λιοντάρι του "Αρχοντα της Ζούγκλας, φθάνει τρέχοντας κοντά στους δυό μανιασμένους αντιπάλους...

Γιά λίγες στιγμές μένει ακίνητο κι άναποφάσιστο. Κυτάζει ανήσυχά τó λευκό φίλο του νά κινδυνεύη στά χέρια του μελαψού γίγαντα !

'Αμέσως παίρνει στροφή. "Ερχεται γρήγορα πίσω άπό τόν Γκαούρ. Μ' ένα φοβερό άλμα κτυπάει πάνω του. Τά νύχια τών μπροστινών ποδαριών του γαντζώνονται στους ώμους του...

Τό θειρό άνοίγει τώρα τις τρομακτικές μασέλες του 'Αγκαλιάζει μέ αυτές τόν σβέρκο του "Ελληνα! Τό δόντια του αρχίζουν νά μπήγονται στίς σάρκες του !

'Ο Γκαούρ νοιώθει την άνάσα του νά κόβεται. Μέ δυ' σκολία θγαίνει άπό τó λα

ρύγκι του ένα θραχνό πιγμένο βογγητό :

— "Ωωωχχχ !

Καί σωριάζεται θαρύς κάτω...

"Όμως τó λιοντάρι έξακολουθεί νά τόν κρατάη γερά! Σφίγγει, όλο καί μέ πότερι δύναμι καί λύσσα, τά τρομακτικά σαγόνια του!

'Ο υπεράνθρωπος μελαψός γίγαντας ποτέ στή ζωή του δέν είχε βρεθή σέ τόσο τραγική θέσι...

Τά μεγάλα ματωμένα μάτια του πλημμυρίζουν σιγά - σιγά άπό τó βαθύ σκοτάδι τού θανάτου. 'Η ψυχή έχει φθάσει στήν άκρη τών χειλιών του...

'Ο δοξασμένος "Αρχοντας της Ζούγκλας πού παρακολουθεί τó ψυχορράγημα τού αντιπάλου του, δέν μένει γιά πολλές στιγμές άναποφάσιτος...

'Η κρυμμένη καλωσύνη της ψυχής του, έκδηλώνεται άμέσως σέ όλο τó υπέροχο μεγαλείο της !

Γρήγορος σάν κεραυνός, χύνεται πάνω στό άγαπημένο του λιοντάρι :

— Μή Ζάρ! Μήηη! τού φωνάζει άγρια.

Ταυτόχρονα χώνει άτρόμητος τις δυό του παλάμες στό στόμα τού θειριού. Τραβάει μέ άφάνταστη δύναμι τις μασέλες του πού όλο καί κλείνουν, σφίγγοντας τó λαιμό τού Γκαούρ...

'Αγωνίζεται υπεράνθρωπα! 'Ωσπου, μέ καταματωμένα τά χέρια, καταφέρνει νά τού άνοίξη τά σαγόνια. Νά λευθε-



‘Ο Ζάρ, τὸ λιοντάρι τοῦ Ταρζάν ἔρχεται νὰ τὸν σώσῃ ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ μελαψοῦ γίγαντα...

ρώση τὸν ἀντίπαλο. Τὸν θανάσιμον ἐχθρό του. Τὸν ἄνθρωπο πού, πρὶν λίγες στιγμές, αὐτὸς ὁ ἴδιος ζητοῦσε νὰ κατασπαράξῃ...

Ὅμως μὲ τὴν ὑπεράνθρωπη δύναμι πού ἔχει θάλει, ἀνοίγει περισσότερο ἀπ' ὅσο ἔπρεπε τὰ σαγόνια τοῦ ἀγχιπημένου του θηριοῦ. Καί, χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ, τοῦ σχίζει τὰ μάγουλα...

Τὸ λιοντάρι ἀγριεύει ἀφάνταστα! Οἱ ἀθάσταχοι πόνοι πού νοιώθει ἀπὸ τὶς σχισμένες σάρκες τοῦ κεφαλιοῦ, τοῦ θολώνουν τὰ μάτια. Δὲν γνωρίζει πὰς κανέναν μπροστά του. Δὲν ἔχει καμιὰ ἐπίγνωσι τί κάνει...

Ἔτσι, καὶ μὲ φοβερὴ λύσσα καὶ μανία, χύνεται τώρα πάνω στὸν Ταρζάν. Στὸν ἀγαπημένο φίλο του πού εἶχε ἔλθει νὰ σώσῃ!

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας καὶ τὸ μανιασμένο θηρίο, γίνονται τώρα ἓνα τροχικό κουθάρι. Μιά τρομακτικὴ καὶ θανάσιμη πάλη ἀρχίζει μεταξύ τους...

Ὁ Γκαοῦρ, πεσμένος κάτω, βρίσκεται σὲ κακὰ χάλια. Ἀπὸ τὸ λαιμό του θρῦσι τρέχει τὸ αἷμα... Τὸ κεφάλι του κολυμπᾷ σὲ μιὰ κόκκινη ἀχνιστὴ λίμνη...

Ὅμως διατηρεῖ, εὐτυχῶς, ἀκόμα τὶς αἰσθήσεις του. Ὡστόσο τὸ κακὸ πού γίνεται πλαῖτό του. Νοιώθει πὼς ἡ ζωὴ τοῦ Ταρζάν βρίσκεται σὲ τρομερὸ κίνδυνο... Τὸ ἐξαγριωμένο λιοντάρι οὐρλιάζει ἀπαίσιμα. Πασχίζει τώρα νὰ τοῦ δαγκώ-

σῃ τὸ λαιμό!

Ο ΑΘΛΟΣ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ!

Ἡ καρδιά τοῦ ὑπέροχου Γκαοῦρ σπαράζει μπροστὰ σ' αὐτὸ τὸ θέαμα! Κάνει ἀπεγνωσμένες προσπάθειες γιὰ ν' ἀνασηκωθῇ...

Μὰ στέκεται ἀδύνατο νὰ τὸ πετύχῃ.

Ὁλόκληρο τὸ κορμὶ του δὲν εἶναι παρὰ μιὰ μεγάλη ματωμένη πληγὴ!

Ὅμως ὅχι! Γιὰ ἓναν Ἑλληνα τίποτα δὲν εἶναι ἀδύνατο!

Μὲ ἀφάνταστες δυσκολίες καὶ ἀθάσταχτους πόνους, καταφέρνει νὰ μετακινηθῇ λίγο...

Ἀπὸ τὴν πιὸ κοντινὴ θέσι πού βρίσκεται τώρα, τινάζει σὰν σαῖτες τὰ δυὸ ἀτσαλένια μπράτσα του. Ἀρπάζει τὸ λιοντάρι ἀπὸ τὸ λαιμό. Τοῦ τὸν σφίγγει σὰν μέγγαλη!

Οἱ ἀφρισμένες μασσέλες τοῦ Ζάρ ἀνοίγουν διάπλατα. Ἡ ξεραμένη γλῶσσα του πετιέται ἔξω. Τὰ μάτια του γουρλώνουν φρικτὰ. Λὲς κ' θὰ ξεπεταχτοῦν ἀπὸ τὶς κόγχες τους...

Ἀπὸ τὸ σφιγμένο λαρύγκι τοῦ θηριοῦ θγαίνουν τώρα πνιγμένα μουγγρητὰ!

Ἡ ἀγωνία τοῦ θανάτου τὸ κάνει νὰ χώνῃ τὰ νύχια του πρὸς θάθειά στὶς σάρκες τοῦ Ταρζάν...

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας νοιώθει ἀκόμα πιὸ τρομεροὺς πόνους. Ἄθελα, ἀπὸ

τὰ ματωμένα στήθια του, ξεφεύγουν σπαρακτικά ξεφωνητά !

Μά ή τραγωδία αὐτὴ δὲν κρατᾷ παρὰ λίγες μονάχα στιγμές...

Τὸ μισοπνιγμένο λιοντάρει κάνει ἕνα τελευταῖο ἀπνευγνόμενο σπαρατάρισμα... Ξεφεύγει ἀπὸ τὴ μέγγαινη τῶν χειρῶν τοῦ Γκαοῦρ. Παίρνει δυὸ - τρεῖς γρηγόρες λαχταριστὲς ἀνάσες. Ρουφάει θαθεῖα καὶ λαίμαργα τὸν ἀέρα ποὺ τόσο εἶχε στερηθῇ...

Καὶ τὸ θάζει ἀμέσως στὰ πόδια, τρομοκρατημένο καὶ πανικόβλητο...

Εἶχε σωθῇ ἀπὸ τοῦ Χάρου τὰ δόντια !

Πρὶν περάσουν λίγες στιγμές, ἔχει χαθῇ κιόλας πίσω ἀπὸ τὶς καταπράσινες πυκνὲς φυλλωσιὲς τῆς ἄγριας περιοχῆς !

Οἱ δυὸ γίγαντες μένουν γιὰ λίγο ἀκίνητοι, κάτω στὶς θέσεις ποὺ θρίσκονται...

Πρῶτος ὁ Ταρζάν κάνει μιὰ προσπάθεια ν' ἀνασηκωθῇ. Τὴν ἴδια προσπάθεια κάνει ἀμέσως κι ὁ Γκαοῦρ...

Οἱ δυὸ ἀνήμεροι ἀντίπαλοι βοηθᾶνε ὁ ἕνας τὸν ἄλλον... Καὶ μὲ ἀφάνταστες δυσκολίες καταφέρνουν κάποτε νὰ σηκωθοῦν. Νὰ σταθοῦν ὀρθοί...

Στέκουν τώρα ὁ ἕνας ἀντίκρου στὸν ἄλλον. Οὔτε μισὸ θῆμα ἀπόστασι δὲν τοὺς χωρίζει.

Κ' οἱ δυὸ θρίσκονται στὰ κακὰ τοὺς χάλια. Σὲ πραγματικά τραγικὴ κατάστασι ! Τὰ

πρόσωπα καὶ τὰ κορμιά τοὺς ἔχουν μουσκέψει στὸν ἰδρωτὰ καὶ στὸ αἷμα !

Ὅμως ἡ ἐκφρασι τῶν προσώπων τοὺς δὲν εἶναι τώρα ἄγρια ! Οὔτε σκληρὴ καὶ θαυατερὴ ὅπως πρὶν λίγο !

Στὰ μάτια τοὺς ἔχει ξεχυθῇ πάλι τὸ ἅγιο φῶς τῆς Ἀγάπης καὶ τῆς Καλωσύνης !

Κυττάζει ὁ ἕνας τὸν ἄλλον μὲ συμπόνια. Μ' εὐγνωμοσύνη ! Μοιάζουν σὰ νᾶναι ἔτοιμοι ν' ἀγκαλιαστοῦν. Νὰ φιληθοῦν μὲ τὰ ματωμένα χεῖλιά τους...

ΑΓΚΑΛΙΑΣΜΕΝΟΙ ΣΑΝ ΑΔΕΛΦΙΑ

Ὅμως συγκρατιῶνται. Κανένας τοὺς δὲν ἀποφασίζει νὰ κἀνὴ τὴν ἀρχή...

Μονάχα ὁ Γκαοῦρ κινεῖ τὰ χεῖλιά του. Καὶ χαμηλώνοντας τὰ μάτια, ψιθυρίζει ἀδύναμα στὸν Ἄρχοντα τῆς Ζούγκλας :

— Σ' εὐχαριστῶ, Ταρζάν ! Χωρὶς ἐσένα, δὲν θὰ ζοῦσα τώρα ! Τὰ δόντια τοῦ λιονταριοῦ θὰ μοῦχαν κόψει, πέρα γιὰ πέρα, τὸ λαιμό !

Καὶ προσθέτει πὺλ ἔντονα κυττάζοντάς τον τώρα στὰ μάτια :

— Τὸ ἀθάνατο ἐλληνικὸ αἷμα ποὺ ἐσχύθηκε κάποτε στὶς φλέβες σου, δὲν ἔχει χαθῇ... Ξυπνάει πότε - πότε ! Καὶ τότε γίνεσαι μεγαλόψυχος ! Ὑπέροχος σὰν Ἕλληνας ! Καὶ τότε κάνει ἐλληνικοὺς κι αὐτοὺς ἀκόμα τοὺς κτύπους τῆς σκληρῆς ἐγγλέζικης καρ-

διὰς σου !

‘Ο “Αρχοντας τῆς Ζούγκλας νοιώθει θανάσιμη προσηλοή σὰν λόγια τοῦ μελαψοῦ γίγαντα.

Εἶναι κι αὐτὸς μεγάλος πατριώτης σὰν τὸν Γκαοῦρ ! Τὸ ἔχει τιμὴ καὶ περηφάνεια τοῦ ποῦ γεννήθηκε “Αγγλος. Ποὺ στὶς φλέβες του τρέχει τὸ ἀρχοντικό γαλάζιο αἷμα τῆς πλοῦσιας καὶ δυνατῆς γενιάς του !

“Ετσι καὶ τώρα γίνεται θεριὸ ἀνήμερο ! Τὰ ματωμένα χαρακτηριστικά τοῦ προσώπου του ξαναπαίρνουν τὴν ἱδια ἄγρια ἔκφρασι. Θανάσιμο μῖσος ξεχύνεται ἀπὸ τὰ μάτια του καθὼς μουγγρίζει ἄγρια :

— Σκῦλε ! Νοιώθω φρίκη κι ἀηδία γιὰ τὸ θραυμερὸ αἷμα ποῦ στάλαξες κάποτε στὶς φλέβες σου ! Πᾶψε νὰ ‘περηφανεύεσαι γιὰ τὴν τιποτένια γενιά σου ! Ἡ ἱστορία σας εἶναι γεμάτη προδότες κι ἀχάριστους !

Ο θυμὸς ἔχει θολώσει τὸ νοῦ τοῦ δοξασμένου “Αρχонта τῆς Ζούγκλας ! Ἐξακολουθεῖ νὰ μιλάει, χωρὶς νὰ ξέρη τί λέει :

— Ἡ Ἑλλάδα σου εἶναι μιὰ χώρα πεινασμένων κουρελιῶδων ! Ὁ Λαὸς της ἔχει ζήσει, αἰῶνες δόλοκληρους, στὴ σκλαβιά, στὴν ἀτίμωσι καὶ στὴν περιφρόνησι ! Εἴσαστε γενημένοι «Δούλοι».

Ὁ Γκαοῦρ ποῦ τὸν ἀκούει, σφίγγει μὲ λύσσα τὶς γροθιές του. Οὐρλιάζει σὰν λαθωμένο θεριό :

— Ἡ Πατρίδα μου εἶναι ἡ ἀθάνατη χώρα τῆς Λευθερίας. Εἶναι ὁ λαμπερὸς Φάρος ποῦ φώτισε τὰ σκοτάδια τῶν αἰώνων ! “Όταν, πρὶν ἀπὸ χιλιάδες χρόνια, οἱ δικοὶ σου πρόγονοι τρώγαν ἀκόμα ἀνθρώπους, οἱ δικοὶ μου χτίζανε τὸν Παρθενῶνα !

Ἡ προσβολὴ τοῦ μελαψοῦ γίγαντα εἶναι θανάσιμη. Ὁ Ταρζάν δὲν κρατιέται ἄλλο... Μὰ οὔτε κι ὁ Γκαοῦρ μπορεῖ πιά νὰ συγκρατήσῃ τὰ τενωμένα νεῦρα του.

Μαζί κ’ οἱ δυὸ σφίγγουν τὶς γροθιές τους. Τὶς τινάζουν, σχεδὸν ταυτόχρονα, καὶ μὲ τρομακτικὴ ὀρμή. Ὁ ἕνας κτυπάει τὸν ἄλλον στο πρόσωπο !

“Όμως ἀφάνταστα ἐξηντημένοι, καθὼς εἶναι, δὲν ἀντέχουν σὰν κτυπήματα αὐτά... Γέρνουν ἀργὰ πρὸς τὰ ἑμπρός. Καὶ καθὼς ἀσυναίσθητα ἀπλώνουν τὰ χέρια τους, πιάνονται ὁ ἕνας ἀπὸ τὸν ἄλλον... Εἶναι μιὰ αὐτόματη κίνησι ποῦ κάνουν γιὰ νὰ συγκρατηθοῦν...

Μὰ δὲν ἔχουν πιά δυνάμεις γιὰ νὰ σταθοῦν ὀρθοί. Καὶ σωριάζονται ἀναισθητοὶ κάτω. Ἀγκαλιασμένοι σὰν ἀγαπημένα ἀδέλφια !

Η ΦΩΝΗ ΤΟΥ ΑΓΝΩΣΤΟΥ

Εἶχαμε ‘δεῖ τὸν ἱπτάμενο καβαλλάρη Μπούμπα Χάν ν’ ἀγωνίζεται ἀπεγνωσμένα γιὰ νὰ σώσῃ ἀπὸ τὴν πτώσι του τὸν ἄμοιρο Ποκοπίκο. “Όχι

θέβαια γιατί τὸν εἶχε πάρει ὁ πόνος γι' αὐτόν. Μὰ γιατί ὁ Χουρουθούχ, ὁ παντοδύναμος Θεὸς τῶν Μάγων, θὰ τὸν τιμωροῦσε σκληρὰ κι ἀνεπανόρθωτα, ἀν' ἐξ αἰτίας του εὗρισκε τὸ θάνατο κάποιος...

Ἔτσι, σὲ μιὰ στιγμή, καταφέρει νὰ τὸν ξαναρπάξη στὰ χέρια του.

Μὰ ὁ Πίκ, τὸ μεγαλόσωμο κ' ἔξυπνο κοράκι τοῦ Γκαούρ, θαρρεῖ πῶς ὁ σκελετωμένος αὐτὸς θρυκόλακας θέλει νὰ κάνη κακὸ στὸν ἀγαπημένο του νᾶνο. Καὶ μὲ τραυματισμένη θαρειὰ τὴ μιὰ του φτεροῦγα, κτυπάει μὲ τὸ ράμφος του τὸ χέρι ποὺ τὸν κραταί.

Ἔτσι ὁ Μπούμπα Χὰν τὸν παρατάει στὸ κενό. Τώρα δὲν θὰ εἶναι πιά αὐτὸς υπεύθυνος γιὰ τὸ θάνατό του...

Τέλος, ὁ Πίκ, καταφέρει νὰ ξαναρπάξη τὸν Ποκοπικό στὰ πόδια του. Καὶ μὲ ἀφάνταστες δυσκολίες νὰ τὸν ἀφήσῃ στὰ νερά τῆς γαλάζιας λίμνης...

Ἀλλὰ ὅλ' αὐτὰ τὰ εἶδαμε μὲ τὰ μάτια μας. Τὰ ξέρουμε...

Ἄς παρακολουθήσουμε λοιπὸν τώρα τὸν ἱπτάμενο θρυκόλακα. Νὰ δοῦμε ποῦ πῆγε. Τί ἀπέγινε !

... ..

Καὶ νᾶτος: Εἶναι θαθεῖα μεσάνυκτα ὅταν προσγειώνεται καὶ ξεπεξεύει ἀπὸ τὸ μαῦρο ἄνι του, στὰ χαλάσματα τοῦ ἀρχαίου Ναοῦ.

Καὶ τότε μιὰ παράξενη μεταμόρφωσι γίνεται: "Ἀλογομαζὶ καὶ καθαλλάρης τυλῆγονται ἀπὸ ἓνα σύννεφο πρᾶσινου καπνοῦ. Κι ὅταν ὁ μαγικὸς αὐτὸς καπνὸς διαλύεται, στὴ θέσι του δὲν θρίσκεται παρὰ μονάχα ὁ μονόφθαλμος. Μάγος Νάχρα Ντού!

Ἀμέσως ἀνασηκώνει τὴν πλάκα τῆς θαθεῖας καταπακτῆς του. Καὶ κατβαίνοντας — κούτσα — κούτσα ἀπὸ τοὺς ρευματισμοὺς — τ' ἀτέλειωτα χωματένια σκαλοπάτια, φθάνει κάτω...

Ἡ τερατόμορφη γρηὰ βοηθὸς του δὲν θρίσκεται ἐκεῖ. Σίγουρα θὰ εἶχε φύγη τρομοκρατημένη ὅταν συνῆλθε ἀπὸ τὴ χατζαριά ποῦ τῆς εἶχε δώσει ὁ Ποκοπικό. (*)

Ἀμέσως παίρνει ἀπὸ τὰ μαγικά του σύνεργα ἓνα μικρὸ πῆλνιο θαζάκι. Καὶ ἀπὸ τὸ φίλτρο ποῦ περιέχει, θάζει πᾶνω στὸν κτυπημένο ἀπὸ τὸ ράμφος τοῦ Πίκ καρπὸ τοῦ χεριοῦ του. Οἱ ματωμένες πληγὲς γίνονται ἀμέσως καλά!

Ὅμως δὲν ἔχει προφθάσει, καλὰ - καλὰ, νὰ τελειώσῃ τὸ γιατροσόφι του, ὅταν στὸ ἐσωτερικὸ τῆς τρομακτικῆς ὑπὸγειας κατακόμῃς ἀκούγεται μιὰ θαθεῖα καὶ ὑπόκωφη φωνή :

— Καλωσώρισε, παντοδύναμε Νάχρα Ντού! Χαίρω πολὺ ποὺ ξαναγύρισε γερὸς

(*) Διάβασε τὸ προπροηγούμενο τεῦχος ἀριθ. 95.



‘Ο τρομακτικός Μάγος ‘Αχάχα Μπούφ παρουσιάζεται στην υπόγεια κατακόμβη!..

καί ζωντανός, ύστερ’ από τό-
σες περιπέτειες!

‘Ο Μάγος παραξευεύεται.
Ψάχνει με τὸ μοναδικὸ πρά-
σινο μάτι του δεξιᾷ κι ἀριστε-
ρά. Κανένας ἄλλος δὲν θρί-
σκεται μέσα στὸ ἀπαίσιο καὶ
θρῶμερὸ “Αντρο του. Εἶναι
ἐντελῶς μονάχος! Μόνο νε-
κροκέφαλές, ἀνθρώπινα κόκ-
καλα, θαλασσωμένα φίδια
καὶ κουκουβάγιες, θρίσκον-
ται γύρω του... Οἱ λιγοστὲς
ζωντανὲς νυχτερίδες πού φτε-
ρουγίζουν πάνω ἀπὸ τὸ κε-
φάλι του, δὲν μπορεῖ, θέβαια,
νὰ μιᾶνε με ἀνθρώπινη λα-
λιά!

— Ποιὸς εἶσαι; ρωτᾷ ἀνή-
συχά τὸν ἀγνώστο καὶ ἀόρα-
το ἐπισκέπτη του!

— “Ενας καλὸς φίλος! τοῦ
ἀποκρίνεται ἡ ἴδια θαθειά
καὶ ὑπόκωφη φωνή...

— Καὶ πῶς με εἶδες; Ποῦ
θρίσκεσαι τώρα πού μοῦ μι-
λᾷς;

— Μὰ πολὺ κοντά, φίλε
μου!

— ‘Εδῶ μέσα;

— “Ε, ὅχι καὶ τόσο κοντά,
θέβαια... Βρίσκομαι στὴν
Πέρα Ζούγκλα... Δὲν μᾶς
χωρίζουν παρὰ μονάχα καμ-
μιὰ ἑκατοστὴ χιλιόμετρα!

— Καὶ ποιὸς εἶσαι; ρωτᾷ

χαμένα ο Νάχρα Ντού.

— Συνάδελφοι είμαστε! του αποκρίνεται ή φωνή του μυστηριώδους άγνωστου.

Και συνεχίζει στόν ίδιο τόνο :

— Μάγος είμαι κ' έγώ, φίλε μου! Έχω κ' έγώ στή διάθεσί μου πολλά και παντοδύναμα ύπεφυσικά μέσα για νά κάνω τό κακό! Γι' αυτό, πολύ θά ήθελα νά συνεργαστούμε... Μπορώ νά ρθώ εκεί νά τά κουβεντιάσουμε;

Τό πρόσωπο του Νάχρα Ντού σκοτενιάζει :

— Μά θέβια, άγαπητέ συνάδελφε! του αποκρίνεται. Θά είναι μεγάλη τιμή για μένα νά σέ δεχτώ και νά σέ φιλοξενήσω! Σέ πόσες μέρες λογαριάζεις νά φθάσης εδώ ;

— Μά σέ μερικά δευτερόλεπτα... Ίσως και γρηγορώτερα άν δέν μου τύχη τίποτα στό δρόμο! Έρχομαι λοιπόν...

ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΕΠΙΣΚΕΠΤΗΣ

Ή μονόφθαλμος Μάγος τάχει χάσει. Πέφτει βαρύς πάνω στά κόκκαλα και στίς νεκροκέφαλές του. Δέν ξέρει τί νά φανταστή γι' αυτό τόν άγνωστο πού μπορεί νά του μιλάει από μία τόσο μακρινή απόσταση...

Και νά: Σχεδόν άμέσως ανθρώπινο ποδοβολητό άκούγεται νά κατεβαίνει τά χωματένια οκαλοπάτια της ύπόγειας κατακόμβης.

Ο Νάχρα Ντού γουρλώνει

τό μεγάλο του πράσινο μάτι. Μπροστά του παρουσιάζεται ένας καμπούρης και τερατόμορφος μαύρος ιθαγενής. Μικροκαμωμένος στο σώμα, άλλα με δυσανάλογα μεγάλο κεφάλι. Στή γαμψη μύτη του είναι περασμένος ένας μεγάλος κοκκαλένιος χαλκάς. Άλλοι δύο, ίδιοι τέτοιοι, χαλκάδες κρέμονται από τ' αυτιά του.

Τό κεφάλι του είναι γουλί! Έντελώς φαλακρός! Ούτε μία τρίχα δέν έχει απομείνει πάνω σ' αυτό...

Μά και τά ούλα του — τά έπάνω και τά κάτω — είναι γυμνά. Χωρίς δόντια. Φαφούτης σάν έκατό χρονών γέρος. Κι όμως δέν φαίνεται περισσότερο από σαράντα χρόνων! Τά μάτια του τεράστια στρογγυλά και ορθάνοιχτα σάν τής κουκουβάγιας.

Ο λαιμός του λεπτός σάν κοτσάνι καρπουζιού. Οι ώμοι του στενοί. Τά χέρια και τά πόδια του αδύναμα και λιπόσαρκα. Σχεδόν σκελετωμένα.

Τό σώμα του γυμνό. Μονάχα ένα ζωντανό φαρμακερό μαύρο φίδι καλύπτει τη μέση του, κουλουριασμένο πάνω σ' αυτήν...

— Δέν πιστεύω ν' άργησα; μουρμουρίζει ο μυστηριώδης έπισκέπτης μπαίνοντας στο έσωτερικό του ύπόγειου Άντρου.

Ο Νάχρα Ντού πετιέται ορθός. Τρόμος και φρίκη ζωγραφίζονται στο πρόσωπό του!

Κάνει όμως την καρδιά

του σίδερο. Τόν υποδέχεται ευγενικά :

— Καλωσώρισε, αγαπητέ συναδέλφε! Είμαι πολύ ευτυχής που σε γνωρίζω.. 'Ελπίζω...

Ο καμπούρης τόν διακόπτει :

— Μή λές ψέματα! Δέν είσαι καθόλου ευτυχής, Ξέρω καλά πώς άρχισες κιόλας νά με φοβάσαι! Κι όμως έχεις άδικο! Γιατί δέν έχω σκεφτή ακόμα νά σου κάνω κακό!

Και προσθέτει σέ κάπως άπειλητικό τόνο:

— 'Εκτός άν με άναγκάσης εσύ νά σκεφτώ κάτι τέτοιο!

Οι δυο τερατόμορφοι Μάγοι θρίσκονται τώρα όρθοί στο έσωετρικό τής ύπόγειας τρομακτικής κατακόμβης.

Ο φαλακρός και φαφούτης καμπούρης, μέ τά κουκουθαγίσια μάτια, τριγυρίζει έδώ κ' έκει έξετάζοντας τά μαγικά σύνεργα και τά φίλτρα του συναδέλφου του.

Όμως γίνεται φανερό πώς κανένα άπ' αυτά δέν του κάνει ιδιαίτερη έντύπωση. Τά περιγράφεται μέ άδιαφορία. Θά μπορούσε νά 'πῃ κανείς και μέ κάποια περιφρόνησι.

Τέλος, γυρίζει πρós τόν οίκοδεσπότη :

— Τίποτα τό άξιο λόγου δέν έχεις καταφέρει, συναδέλφε Νάχρα Ντού! 'Εγώ — μά τό θεό μας τόν Χουρουβούχ — σ' έχω πολύ ξεπεράσει... Τό μόνο που δέν έχω καταφέρει ακόμα είναι νά νικήσω τό θάνατο. Και πολύ ζηλεύω που εσύ τό κατώρθωσες!

Ο Μονόφθαλμος παραξενεύεται.

— Πώς τό ξέρεις εσύ αυτό; τόν ρωτάει.

Τοῦ άποκρίνεται μ' ένα χαμόγελο που κάνει νά φανούν τ' άπαίσια γυμνά του ούλα :

— Είναι καιρός που, από τήν Πέρα Ζούγκλα, σέ παρακολουθώ, φίλε μου! Τά μαγικά μου σύνεργα είναι πολύ πιό τέλεια άπ' τά δικά σου! Μπορώ, χωρίς καθόλου νά μετακινηθώ, νά βλέπω και ν' ακούω κάθε τι που γίνεται σέ κάθε σημείο και άκρη τής γῆς!..

»Τελευταία, που είχες πάρει τή μορφή του θρυκόλακα Μπούμπα Χάν, σέ είδα νά τινάζεσαι στόν άέρα. Νά γίνεσαι χίλια κομμάτια. Κι όμως, μέ χαρά μου βλέπω πώς ξαναγύρισες στή ζωή νικώντας τό θάνατο! Τό θάνατο που έγώ δέν μπόρεσα, μέχρι σήμερα, νά νικήσω!

»Κι αυτό είναι που μέ κάνει νά σε θαυμάζω, Νάχρα Ντού! Θέλω νά γίνουμε καλοί φίλοι. Πολύτιμοι συνεργάτες!

»Εγώ — όπως βλέπεις — είμαι ένας άπαίσιος στήν εμφάνισι κι άξιολύπητος καμπούρης. 'Η στρίγγλα Φύσι μέ άδίκησε περισσότερο άπό κάθε άλλο πλάσμα τής... Γι' αυτό τό μισώ θανάσιμα τούς ανθρώπους. Θέλω νά τούς κάνω κακό! Νά καταστρέψω τόν Κόσμο! Για νά έκδικηθώ τόν κακούργο θεό!

Ο ΑΧΑΧΑ ΜΠΟΥΦ ΕΝ ΔΡΑΣΕΙ

‘Ο μονόφθαλμος Μάγος τὸν ἀκούει θαθεῖα συλλογισμένος, ἀλλὰ καὶ φοβερά ἀνήσυχος! Τέλος μουρμουρίζει :

— Εἶμαστε σύμφωνοι, συν-ἀδελφε! Κ’ ἐγὼ ζητάω ἀπὸ καιρὸ ἕναν φίλο καὶ βοηθὸ σὰν κ’ ἐσένα... Πέσ’ μου δ-μῶς: ποῖος εἶναι;

— Μὲ λένε ‘Αχάχα Μπούφ! ἀποκρίνεται ὁ τερατόμορφος καμπούρης. Εἶμαι ὁ μεγαλεί-τερος Μάγος τοῦ Κόσμου. Παντογνώστης καὶ παντοδύ-ναμος!

‘Ο Νάχρα Ντοῦ προσβάλλε-ται :

— Αὐτὰ πὺ λές, μουρμου-ρίζει, πρέπει καὶ νὰ μπορῆς νὰ τ’ ἀποδείξεις. Δεῖξε μου λοιπὸν τί εἶσαι ἱκανὸς νὰ κά-νῃς, πὺ νὰ μὴ μπορῶ νὰ τὸ κάνω ἐγώ;

‘Ο ‘Αχάχα Μπούφ τοῦ ἀπο-κρίνεται μὲ θεσιδιότητα :

— Μπορῶ νὰ κάνω τὰ πάν-τα! Μονάχα ἕναν νεκρὸ δὲν μπορῶ ν’ ἀναστήσω. Αὐτὸ πὺ μπορεῖς καὶ κάνεις ἐσύ! Ζήτη μου λοιπὸν κάτι πολὺ δύσκολο. Καὶ τὸ θέλημά σου θὰ πραγματοποιηθῇ ἀμέσως. Θὰ γίνῃ ὅ,τι ἀκριβῶς θελή-σης. ‘Ο,τι μὲ διατάξεις! Μο-νάχα ἔτσι θὰ καταλάβῃς πό-σο πῖο ἀνώτερος καὶ πῖο δυ-νατὸς εἶμαι ἀπὸ σένα!

‘Ο Νάχρα Ντοῦ θυμῶναι. Καὶ γιὰ νὰ τὸν ρεζιλέψῃ τοῦ ζητάει κάτι ἐξωφρενικὸ. Κάτι πὺ εἶναι ἀδύνατο νὰ γίνῃ :

— Κάπου ἐδῶ στὴ Ζούγκλα,

τοῦ λέει, θρίσκεται ἕνας μι-κροσκοπικὸς μαῦρας Νάνος. Ποκοπικό τὸν λένε... ‘Ἐχει σατανικὸ μυαλό, κ’ εἶναι ἄ-στεῖος καὶ διασκεδαστικός... Πολὺ θὰ ἤθελα νὰ τὸν εἶχα πάντοτε ἐδῶ κοντά μου! Πή-γαινε λοιπὸν νὰ τὸν βρῇς καὶ νὰ μοῦ τὸν φέρῃς ἀμέσως... Δὲν πρέπει ὅμως ν’ ἀργήσης περισσότερο ἀπὸ τρεῖς στι-γμές! Καὶ νὰ βγῇς ἀπ’ ἐδῶ μέσα, χωρὶς ν’ ἀνέβῃς ἀπ’ τὴ σκάλα...

‘Ο φαλακρὸς καμπούρης φέρνει τὸ χέρι μπροστὰ σὸ στόμα τοῦ φαρμακροῦ φιδιοῦ πὺ θρίσκεται κουλουριασμέ-νο στὴ μέση του.

— Χὰλ θουμποῦ σεράφ ! τοῦ ψιθυρίζει σὲ μία παράξε-νη κι’ ἄγνωστη στὸ Νάχρα Ντοῦ, διάλεκτο.

Τὸ φίδι τοῦ δαγκῶν ἀμέ-σως τὴν παλάμη. Σταλάζει στὸ αἷμα του τὸ φαρμάκι τοῦ δοντιοῦ του.

Καὶ νά: ‘Ο μυστηριώδης ‘Αχάχα Μπούφ ἀρχίζει, σιγά-σιγά, νὰ γίνεταί διάφανος ! ‘Αὔλος σὰν φάντασμα !

Τέλος, κάνει ἕνα πήδημα στὸ κενὸ τῆς ὑπόγειας κατα-πακτῆς. Περνάει μέσ’ ἀπὸ τὰ χωματένια ντουθάρια τῆς. Χάνεταί...

Τὸ μεγάλο πράσινο μάτι τοῦ Νάχρα Ντοῦ σκοτεινιάζει καθὼς συλλογιέται :

— Φοβερὸς ἄνθρωπος ! ‘Ε-πικίνδυνος σὰν τὸ Σατανᾶ ! Πρέπει νὰ τὸν θγᾶλω ἀπὸ τὴ μέση. Θὰ δώσω σὲ κάποιον τὸ φαρμακερὸ σιλέττο μου νὰ τοῦ τὸ καρφῶσῃ στὴν καρ-

διά.

Μά πριν προφθάση νά τελειώση τὸν ἐγκληματικὸ συλλογισμό του, ὁ Ἀχάχρα Μπουφ ξαναγυρίζει. Ἐξακολουθεῖ νᾶναι διάφανος σάν φάντασμα.

— Ὁ νᾶνος πού ζητᾷς εἶναι νεκρός! τοῦ λέει.

Ὁ Νάχρα Ντου τὸν κυττάζει καχύποπτα. Σὰ νά φαντάζεται πῶς τοῦ λέει ψέματα:

— Νά μου τὸν φέρης καὶ νεκρό! τὸν διατάζει.

Ὁ αὐλὸς καμπούρης κάνει νά ξαναπετάξη. Ὅμως κοντοτέκεται γιὰ μιὰ στιγμή. Καὶ κυττάζοντας παράξενα στὰ μάτια τὸν μονόφθαλμα συνάδελφό του, μουρμουρίζει:

— Ἀδικά λογαριάζεις πῶς τὸ σιλιέττο σου θὰ μπορέση νά καρφώση τὴν καρδιά μου! Τώρα πού θὰ ξαναφύγω, γιὰ ρίχτου μιὰ ματιά! Ἴσως νά μὴν εἶναι ὅπως τὸ φαντάζεσαι...

Ταυτόχρονα, κάνοντας δεῦτερο πηδημα, ἐξαφανίζεται πάλι σὸ κενό...

Ὁ Νάχρα Ντου ἔχει μείνει κόκκαλο ἀπὸ τὴν κατάπληξι! Ὁ σατανικὸς Καμπούρης ἔχει τὴν ἱκανότητα νά διαβάζη καὶ τὴ σκέψι του ἀκόμα! Ἄρα τίποτα πιά δὲν θὰ μπορῇ νά τοῦ ἔξη κρυφὸ!

Ἀσυναίσθητα θάξει τὸ χέρι στὸν κόρφο του. Κάνει νά θγάλλῃ τὸ φαρμακερὸ σιλιέττο πού σέρνει πάντα μαζί του...

Ὅμως ξαφνιάζεται. Κάτι μαλακὸ καὶ κρύο ἀγγίζουν τὰ δάκτυλά του. Καὶ τραβάει

ἔξω, μὲ φρίκη, ἓνα μικρὸ μαῦρο φίδι...

Ὁ μονόφθαλμος Μάγος κάνει νά τὸ ποδοπατήσῃ. Μά ἐκεῖνο ξεφεύγει. Χάνεται τρυπώνοντας κάτω ἀπὸ τ' ἀπαίσια κόκκαλα καὶ τὶς νεκροκεφαλές!

— Φοβερός ἄνθρωπος! ψιθυρίζει μὲ δέος. Πρέπει μὲ κάθε τρόπο νά τὸν ἐξοντώσω! Ὅσο θὰ ζῇ αὐτός, ἐγὼ δὲν θὰ εἶμαι τίποτα!

Τὴν ἴδια στιγμή ὁ Ἀχάχρα Μπουφ ξαναγυρίζει στὸ ἐσωτερικὸ τῆς ὑπόγειας κατακόμβης. Στὰ χέρια του κρατᾷ τώρα τὸ αἷψυχο κορμὶ τοῦ νεκροῦ Ποκοπίκο... Τὸ ἀποθέτει κάπου κάτω στὸ χωματένιο δάπεδο.

Ἀμέσως ξαναφέρνει τὴ διάφανη, σάν αὐλὴ, παλάμη του στὸ στόμα τοῦ μαύρου φιδιοῦ τῆς μέσης του. Ἐκεῖνο τὸν ξαναδαγκώνει. Καὶ ὁ μυστηριώδης Καμπούρης ξαναπαίρνει τὴν πραγματικὴ του ὑπόστασι.

Ὁ Νάχρα Ντου γονατίζοντας κάτω, σκύβει καὶ ἀφουγγράζεται τὴν καρδιά τοῦ ἀμοιρου νάνου. Δὲν τὴν ἀκούει νά κτυπᾷ:

— Ἐχει πεθάνει! μουρμουρίζει. Ὅμως δὲν εἶναι ἀκόμα... νεκρός! Ὁ ἄνθρωπος πεθαίνει πραγματικὰ εἰκοσιτέσσερες ὥρες μετὰ τὸ θάνατό του!

Τὰ μαλλιά καὶ τὸ τομαρένιο παντελονάκι τοῦ νεκροῦ Ποκοπίκο εἶναι πολὺ θρεμμένα. Φανερό πῶς ὁ νᾶνος ἔχει πνιγεί...

Ἡ σκουριασμένη χατζάρα
 βρίσκεται πάντα στο πλευρό
 του. Οἱ σταγόνες τοῦ νεροῦ
 ποὺ λάμπουν πάνω της, μοιά-
 ζουν σὰν δάκρυα. Δάκρυα,
 πόνου ποὺ χύνει ἡ ἄμοιρη γιὰ
 τὸ χαμὸ τοῦ ἀφέντη της!

Ὁ μονόφθαλμος Μάγος
 παίρνει ἕνα μικρὸ κοκκαλένιο
 νυστέρι. Χαράζει μὲ αὐτὸ τὸ
 ἀριστερὸ στήθος τοῦ νάνου
 στὸ σημεῖο τῆς καρδιάς. Στὴ
 μικρὴ αὐτὴ πληγὴ σταλάζει
 μερικὲς σταγόνες ἀπὸ κάποιο
 μαγικὸ φιλτρο. Ταυτόχρονα ἄ
 παγγέλει μὲ στόμφο ἕνα θαυ-
 ματουργὸ ξόρκι, γιὰ νὰ τὸν
 ἀκούῃ ὁ Καμπούρης :

— "Αφ χουμποὺν ζουθε λα-
 φάρ θαβοῦ!

Καὶ τὸ ἀπίστευτο θαῦμα
 δὲν ἀργεῖ νὰ γίνη :

Τὸ μικροσκοπικὸ μαῦρο
 πτῶμα ἀνασαλεύει. Ὁ Ποκο-
 πίκο χασιμουριέται. Τεντώνει
 μαχμουρλιδικά τὰ χέρια καὶ
 τὰ πόδια του. Κι ἀναστενάζει
 θαθεῖα κι ἀγέρωχα :

— Ἀμάν Χάρε, ζοφερὲ κι
 ἀνεπανόρθωτε ! Ποτές νὰ
 μὴν... πεθάνης, ἀδερφέ μου!
 Ὅλο ξάπλα καὶ ἰδέα μούσαι,
 ποὺ νὰ μὴν ἀθασκαθῆς !

Η ΚΑΡΔΙΑ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΑ!

Καιρὸς εἶναι τῶρα νὰ ξανα-

γυρίσουμε λίγο πίσω στὴν ἱ-
 storia μας. Νὰ ξαναθεροῦ-
 με κοντὰ στὸν Γκαοὺρ καὶ
 τὸν Ταρζάν. Τοὺς δυὸ ὑπέρο-
 χους καὶ πολυαγαπημένους
 μας ἥρωες!

Τοὺς εἶχαμε ἀφήσει — δ-
 πως θυμόσαστε — ἀναίσθη-
 τούς κάτω. Ἀγκαλιασμένους
 σὰν ἀδέλφια!

"Ὡρα πολλὴ περνάει ἔτσι...

Πρῶτος συνέρχεται ὁ θρυ-
 λικὸς Ἕλληνας...

Ὁ ἄμοιρος βρίσκεται σὲ
 κακὰ χάλια! Ὅμως καμμιὰ
 σημασία δὲν δίνει στὸν ἑαυτό
 του... Τὰ μεγάλα του μαῦρα
 μάτια ἀτενίζουν ἀνήσυχα τὸν
 Ταρζάν ποὺ κοιτάται πλάι
 του. Τὸν βλέπει νὰ μένῃ ἀκί-
 νητος σὰν πεθαμένος!

Ἡ καρδιά του κτυπάει ἀκό-
 μα. Ὅμως πολὺ - πολὺ ἀδύ-
 ναμα. Σὰ νὰ πρόκειται, ἀπὸ
 στιγμή σὲ στιγμή, νὰ σταμα-
 τήσῃ!

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζού-
 γκλας ἔχει χάσει πολὺ αἷμα.
 Σβήνει ἄργα σὰν τὸ λυχνάρι
 ποὺ σῶθηκε τὸ λάδι του...

Ὁ Γκαοὺρ νοιώθει ἀφάντα-
 στη φρίκη καὶ τύψι γι' αὐτό.
 Κ' ἐνῶ τὰ μάτια του θαμπώ-
 νουν ἀπὸ τὰ δάκρυα, ψιθυρί-
 ζει μὲ ἀπόγνωσι :

— Ἐγὼ τὸν σκότωσα! Ἐ-

γώ γίνηκα ὁ δολοφόνος τοῦ «ἀδελφοῦ» μου!

Μὲ μεγάλη δυσκολία καταφέρει νὰ σταθῇ ὀρθός. Πασχίζει νὰ σηκώσῃ τὸν Ταρζάν. Νὰ τὸν μεταφέρῃ σὲ κάποια κοντινὴ πηγὴ. Νὰ κάνη ὅ,τι μπορέσῃ γιὰ νὰ τὸν συνεφέρῃ. Νὰ τὸν σώσῃ!

Μὰ δὲν τὰ καταφέρει. Νοιώθει ἀφάνταστα ἐξαντλημένος. Ἀδύνατο πιά νὰ σηκώσῃ ἕνα σῶμα τόσο μεγάλο! Τόσο βαρὺ!

Στὸ μεταξὺ ἀνθρώπινα θή-

ματα ἀκούγονται νὰ πλησιάζουν. Εἶναι ἡ Ταταμποῦ καὶ ὁ Ποκοπίκο. Δὲν μπόρεσαν νὰ μείνουν περισσότερο στὴν κορφὴ τοῦ πέτρινου βουνοῦ. Ἔρχονται νὰ δοῦνε τὸ κακὸ ποῦ χει γίνεи. . .

Ἡ πανώρια Ἑλληνίδα ἀντικρύζοντας κάτω τὸν ἀναίσθητο Ταρζάν, θαρρεῖ πὼς εἶναι νεκρός. Καὶ ξεφωνίζει σπαρκακτικὰ ἀνάμεσα σὲ λυγμούς :

— Ἐγὼ φταίω, Γκαοῦρ! . . Δὲν ἔπρεπε νὰ σὰς ἀφήσω νὰ χτυπηθῇτε! Χίλιες φορές κα-



Ὁ ἀπαίσιος Γιαχάμπα ἐτοιμάζεται νὰ καρφώσῃ τὸ μαχαίρι τοῦ στήν καρδιά τοῦ ἀναισθητοῦ Ταρζάν! . .

λύτερα νά φεύγαμε ἀπ' αὐτὴ
τὴν καταραμένη περιοχὴ! Πα-
ρὰ νά χύσουμε ἀδελφικὸ αἷ-
μα... Παρὰ νά γίνουμε δολο-
φόνιοι!

‘Ο Ποκοπικό ἔχει διαφορε-
τικὴ γνώμη :

— Δὲν θαρρείσαι, κυρα Τέ-
τοια μου! Αὐτὸ θὰ πῇ ζωὴ :
‘Ο εἶς νὰ «καθαρίζῃ» τὸν ἔτε-
ρον. Νταραβέρι νὰ γίνεται !
Νὰ δουλεύουνε κ’ οἱ πεθαμε-
νατζήδες. Νὰ χορταίνουνε καὶ
τὰ σκουληκάκια, τὰ φουκα-
ριάρικα! ‘Αμέεε;!

‘Ο μελαψὸς γίγαντας ἐξη-
γεῖ στὴ συντροφισσά του :

— “Ὁχι, Ταταμπού! Δὲν ἔ-
χει πεθάνει ἀκόμα... “Ὁμως
μπορεῖ, ἀπὸ στιγμή σὲ ἰστι-
γμή, νὰ ξεψυχήσῃ! Μονάχα
ἢ καλὴ γιάτρισσα Χούλχα ἔ-
σως καταφέρει νὰ τὸν σώσῃ!

‘Ο νᾶνος δικαιολογεῖται :

— ‘Εμένα νὰ μὲ συμπαθᾶτε,
ἀδερφέ μου! Θὰ τὸν ἔκοβα
στὴν πλάτη νὰ τὸν πετάξω
στὴ σπηλιά της. Μὰ θαρρεί-
μαι... Προτιμᾶω νὰ ξαπλώ-
σω στό... γρασιδί!

Μὰ νά: Τὴν ἴδια στιγμή πο-
δοβολητὸ καὶ ἀλλαγαμοὶ ἀ-
γρίων πολεμιστῶν φθάνουν
στ’ αὐτιά τους!

‘Ο Γκαοὺρ καὶ ἡ Ταταμπού
ἀφουγγράζονται ἀνήσυχοι !

ΣΤΑ ΝΥΧΙΑ ΤΟΥ ΜΑΥΡΟΥ ΚΑΚΟΥΡΓΟΥ

‘Απὸ τίς φωνὲς μαντεύουν
πὼς οἱ ἀραπάδες ποὺ φθάνουν
τρέχοντας πρὸς τὸ μέρος
τους, δὲν εἶναι λίγοι. Σίγου-
ρα θὰ ξεπερνᾶνε τοὺς ἑκατό.

‘Ο Ποκοπικό σκαρφαλώνει
σβέλτος σ’ ἓνα κοντινὸ δέν-
τρο. Ψάχνει μὲ τὰ μάτια του
τὸν ὀρίζοντα.

— ‘Ο Γιαχάμπας μὲ τὸ σκυ-
λολόι του εἶναι ξεφωνίζει μ’
ἐνθουσιασμό. Θὰ σπᾶσουμε
πλάξ, ἀδερφέ μου!

‘Η χεροδύναμη ‘Ελληνίδα
ἀρπάζει ἀμέσως τὸ ἀναίσθη-
το κορμὶ τοῦ “Αρχοντα τῆς
Ζούγκλας. Τὸν σηκώνει στὰ
γερά της μπράτσα. Προχωρεῖ
νὰ φύγῃ. Νὰ τὸν κρύψῃ κά-
που στὶς γύρω πυκνὲς φυλλω-
σιές...

Μὰ δὲν προφθαίνει. Τὸ
κορμὶ τοῦ λευκοῦ γίγαντα εἶ-
ναι βαρὺ κι ἀβάστακτο. Μόλις
κάνει, πρὶκλίζοντας, μερικὰ
θήματα, σκοντάφτει πάνω σὲ
μιὰ πέτρα. Σωριάζεται, μαζὶ
μ’ αὐτόν, κάτω!

‘Ο Γιαχάμπα μὲ τοὺς ἀρα-
πάδες του ἔχουν, σὸ μεταξὺ,
πλησιάζει... Ὅστε ἑκατὸ θή-
ματα δὲν τοὺς χωρίζουν πιά!

‘Ο Γκαοὺρ μ’ ἓνα πήδημα

βρίσκεται κοντά στο σώμα του Ταρζάν. Παρά την εξάντλησί του είναι έτοιμος να δώσει μάχη. Να προστατεύει τον αναισθητόν «άδελφό» του!

‘Η Ταταμπού θλέπει πώς μόλις και με τη θία καταφέρνει να στέκη όρθός. Καταλαβαίνει πώς αν θελήση ν’ αντισταθῇ στον τρομερό μαύρο Γίγαντα, σίγουρος και φρικτός θάνατος τον περιμένει.

— Μη Γκαούρ! του φωνάζει με απόγνωση “Ελα να κρυφτούμε κάπου. Είναι το καλύτερο που έχουμε να κάνουμε !

Και τραβώντας από το μπράτσο με δύναμι τον ανήμπορο σύντροφό της, τον φέρνει πίσω από κάποιον μεγάλο πυκνό θάμνο. Κρύβονται μαζί.

‘Ο Ποκοπίκο ψηλά από τα κλαδιά του δέντρου που βρίσκεται σκαρφαλωμένος, τους φωνάζει :

— Ου νά μου χαθῆτε φοβισιάρηδες! “Ετσι, θρέ θα πάρομε την Πόλι;

Και προσθέτει, φωνάζοντας δυνατά κι αγέρωχα :

— ‘Εδω είμ’ εγώ! ‘Οποιονού του γουστάρει, ας ανέβη να τόν... σφάζω!

‘Ο Γιαχάμπα με τους άραπάδες του θά προσπερνούσαν καμμιά είκοσαριά θήματα πλάι. Και σίγουρα δέν θάβλεπαν κάτω το αναισθητο κορμί του Ταρζάν...

“Ομως ακούγοντας τις φωνές του νάνου, αλλάζουν κατεύθυνσ. Και φθάνουν — άλλοίμονο — εκεί...

— Μπά;! ‘Ο ψευτοάρχοντας της Ζούγκλας σκοτωμένος; ! κάνει με χαρούμενη έκπληξι ό άπαισιος μαύρος Φύλαρχος, αντικρύζοντας ακίνητο κάτω, το κορμί του Ταρζάν.

Και προσθέτει με ψυχική ήδονή :

— ‘Επί τέλους! Ψόφησέ το λευκό σκυλί! Τώρα ή Ζούγκλα θά γίνη δική μου !

Γρήγορα όμως — σαν του άφουγγράζεται τα στήθεια — καταλαβαίνει το λάθος του: ‘Ο Ταρζάν ζή άκόμα!

— Τόσο το καλύτερο! μουγρίζει με λύσσα. Θά πεθάνη από το μαχαίρι μου!

Και τραβώντας το με θιάσι, κάνει να του καρφώσει την καρδιά. “Ομως αλλάζει άμέσως γνώμη :

— “Οχι! μουρμουρίζει με σαδισμό. “Αν τόν σκοτώσω έτσι αναισθητόν, δέν θά ύποφέρη καθόλου! Πρέπει πρώτα

νά τόν συνεφέρω. "Υστερα νά τόν θασανίσω φρικτά! Θέλω νά τόν κάνω νά μοῦ ζητάη, σάν ζητιάνος, τὸ θάνατο! Τότε μονάχα θά χορτάση ἀπὸ γλυκεῖα ἐκδίκησι ἡ ψυχὴ μου!

Ἀμέσως ὅμως κάτι θυμᾶται. Καὶ διατάζει ἕναν ἀπὸ τοὺς μαύρους του :

— Ἀνέβα σ' αὐτὸ τὸ δέντρο... Ψᾶξε καλά. Θαρρῶ πὼς ἄκουσα, πρίν, μιὰ φωνὴ ἀπ' τὰ ψηλά κλαδιὰ του. Κάποιος θάχη ἀνέβη ἐπάνω !

Σθέλιτος ὁ ἀράπης ἀρχίζει νὰ σκαρφαλώνη...

Ἡ φωνὴ τοῦ Ποκοπικο ἀκούγεται πάλι :

— Ἀνέρχεται ὁ πρῶτος μουστερῆς! Ὁ Θεὸς νά συχωρέση τὴν ψυχάρα του !

Ὅμως γρήγορα καταλαβαίνει πὼς τὴν ἔχει ἄσχημα. Κανένα ἄλλο δέντρο δὲν βρίσκεται κοντὰ γιὰ νὰ ξεφύγῃ πηδώντας στὰ γειτονικά κλαδιὰ του...

"Ετσι, τρυπώνει καὶ κρύβεται σ' ἕνα κλαδὶ μὲ πυκνὸ φύλλωμα. Καὶ σφίγοντας γερὰ τὴ λαθεὶ τῆς σκουριασμένης χατζάρας του, περιμένει...

Ὁ Ἀράπης ψάχνει ἐδῶ κ' ἐκεῖ. Μὰ ὅλο καὶ κοντοζυγώνει πρὸς τὸ μέρος ποὺ παρα-

μονεύει κρυμμένος ὁ νᾶνος.

ΤΟ ΤΕΡΑΣ ΤΗΣ ΛΙΜΝΗΣ

Κάτω ἀπὸ τὸ θεόρατο δέντρο ποὺ συμβαίνουν τὰ παραπάνω, ὁ Γιαχάμπα διατάζει δυὸ ἄλλους μαύρους του :

— Σηκώστε τὸ λευκὸ σκυλί! Θὰ τὸν πάρουμε μαζί μας στὸ παλάτι τοῦ πλοῦσιου Μπούμπα. Ὁ τερατόμορφος φύλαρχος θά διασκεδάσῃ πολὺ μὲ τὰ φρικτὰ θασανιστήρια ποὺ θὰ τοῦ κάνω!

Καὶ προσθέτει μὲ ἄγριο μῖσος γιὰ τὸν Ταρζάν.

— Ἄν ὅμως στὸ δρόμο μᾶς ψοφήσῃ, τότε, καθὼς θὰ περνᾶμε τὴν πράσινη λίμνη, θὰ τὸν πετάξουμε στὰ θολὰ νερά της. Καὶ τὸ φοβερὸ Τέρας ποὺ ζῇ μέσα σ' αὐτὰ, θὰ σπαράξῃ τὸ θρωμερὸ κουφάρι του !

Οἱ ἀραπάδες σηκώνουν τὸν ἀναίσθητον Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας. Κάνουν νὰ ξεκινήσουν...

Τὴν ἴδια στιγμή, ψηλά ἀπὸ τὰ κλαδιὰ τοῦ δέντρου, ἀκούγεται ἕνα δυνατὸ κτύπημα τῆς χατζάρας τοῦ Ποκοπικο. Κάνει σὰ νὰ βῇκε πάνω σὲ ἀνθρώπινο κεφάλι :

— Γκάπ!

Ταυτόχρονα σπαρακτικό πο-
νεμένο θογγητό άντηχεί :

— "Ωωωχχχ!

Καὶ τὸ κορμὶ τοῦ ἀράπη
γκρεμίζεται κάτω μὲ θαρὺ
γδοῦπο.

Ἄπο ψηλὰ ὁ τρομερὸς νᾶ-

νος ξεφωνίζει πανηγυρικά :

— Ἐν τάξει ὁ πρῶτος ! Πε-
ρικαλῶ ν' ἀνέλθῃ ἄλλος.

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΙΟΣ

Τ Ε Λ Ο Σ

Ἡ τρομακτικὴ περιπέτεια μὲ τὸ

ΤΕΡΑΣ ΤΗΣ ΛΙΜΝΗΣ

θὰ περιληφθῇ στὸ ἐπόμενο τεῦχος τοῦ «ΓΚΑΟΥΡ — ΤΑΡΖΑΝ»
ποὺ θὰ κυκλοφορήσῃ

ΤΗΝ ΕΡΧΟΜΕΝΗ ΠΕΜΠΤΗ

καὶ θὰ ἔχῃ τὸν τίτλο :

"ΤΟ ΔΕΝΤΡΟ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ,"

Τὸ πιὸ πρωτότυπο, παράξενο, συναρπαστικό, καταπλη-
κτικό ἀνάγνωσμα πλοκῆς, δράσεως, τράγου καὶ ἀγωνίας !

ΠΡΟΛΑΒΕΤΕ

νὰ προμηθευθῇτε τὸ τεῦχος σας.

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
ΑΥΤΟΤΕΛΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

"ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ,"

Κυκλοφορεῖ κάθε Πέμπτη
ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΥΛΗΝ :

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ, Βερανζέρου 26 β 'Αθήναι

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΚΔΟΣΙΝ :

ΑΠΟΛΛ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΚΑΙ ΥΙΟΣ

Ἐκδοτ. Οἶκος «Α Γ Κ Υ Ρ Α» Πειραιῶς 18 — Ἀθήναι

Σημ.— Αἱ ἐπιστολαὶ δέον ν' ἀπευθύνωνται εἰς τὸν Συγγρα-
φέα. Τὰ χρηματικὰ ἐμβάσματα καὶ αἱ παραγγελίαι εἰς τὸν
Ἐκδότην.

ΑΡΙΘ. ΤΕΥΧΟΥΣ 97

ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 2

Τὴν ἐρχόμενη Τρίτη :

Κυκλοφορεῖ τὸ δεύτερο ἀριστουργηματικὸ τεύχος τοῦ «ΜΙ-
ΚΡΟΥ ΦΑΝΤΟΜΑ» μετὰ τὸν τίτλο :

Η ΝΕΚΡΗ ΔΡΑΠΕΤΕΥΕΙ

Ποτὲ δὲν ἔχετε διαβάσει τεύχος παρόμοιο σὲ ΠΛΟΚΗ,
ΔΡΑΣΙ, ΑΓΩΝΙΑ, ΚΑΙ ΜΥΣΤΗΡΙΟ !

Ὁ «ΓΚΑΟΥΡ — ΤΑΡΖΑΝ» καὶ ὁ «ΜΙΚΡΟΣ ΦΑΝΤΟ-
ΜΑΣ» εἶναι τὰ δυὸ περιοδικὰ ποὺ ἔχουν ἀγαπήσῃ περισσότε-
ρο τὰ Ἑλληνόπουλα.

Τὴν ἐρχόμενη Τρίτη :

Διαβάστε ὅλοι :

Η ΝΕΚΡΗ ΔΡΑΠΕΤΕΥΕΙ

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ «ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ»

Της γράφει ο **ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΙΟΣ**

Κυκλοφορούν **ΚΑΘΕ ΠΕΜΠΤΗ** σέ δόλκληρη τήν 'Ελλάδα.

ΤΟΜΟΣ 1ος 1) ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΓΙΓΑΝΤΩΝ. 2) ΤΡΑΓΙΚΗ ΠΑΡΕΣΗΨΗΣ. 3) ΤΟ ΒΑΡΑΘΡΟ ΤΗΣ ΦΡΙΚΗΣ. 4) Ο ΓΚΑΟΥΡ ΤΙΜΩΡΕΙ. 5) Ο ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ ΤΟΥ ΤΑΡΖΑΝ. 6) Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ. 7) ΟΙ ΔΥΟ ΤΑΡΖΑΝ. 8) ΤΟ ΦΤΕΡΩΤΟ ΤΕΡΑΣ. **ΤΟΜΟΣ 2ος** 9) ΤΟ ΜΑΓΙΚΟ ΦΙΛΤΡΟ. 10) ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ. 11) ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ. 12) ΓΚΑΟΥΡ ΚΑΙ ΤΑΡΖΑΝ ΦΙΛΟΙ. 13) ΤΑΤΑΜΠΟΥ. Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ. 14) ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΓΚΑΟΥΡ-ΤΑΡΖΑΝ. 15) Η ΠΑΓΙΔΑ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ. 16) Η ΚΑΤΑΚΟΜΒΗ ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ. **ΤΟΜΟΣ 3ος** 17) Ο ΘΕΟΣ ΤΩΝ ΚΟΛΑΣΜΕΝΩΝ. 18) Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΑΖΡΑΤ. 19) ΟΡΚΟΣ ΣΤΟ ΘΕΟ ΚΡΑΟΥΜΠΑ. 20) ΤΟ ΑΝΘΡΩΠΟΜΟΡΦΟ ΘΗΡΙΟ. 21) Ο ΟΡΙΑΜΒΟΣ ΤΗΣ ΤΑΤΑΜΠΟΥ. 22) Ο ΓΚΑΟΥΡ ΚΙΝΔΥΝΕΥΕΙ. 23) Ο ΜΠΑΡΜΠΑ ΔΕΙΝΟΣΑΥΡΟΣ. 24) Ο ΤΑΡΖΑΝ ΑΥΤΟΚΤΟΝΕΙ. **ΤΟΜΟΣ 4ος** 25) Ο ΓΙΟΣ ΤΟΥ ΛΙΟΝΤΑΡΙΟΥ. 26) ΣΤΑ ΔΟΝΤΙΑ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΩΝ. 27) Η ΤΡΑΓΙΚΗ ΝΥΧΤΑ. 28) ΤΟ ΠΑΛΑΤΙ ΤΩΝ ΔΑΙΜΟΝΩΝ. 29) ΠΑΡΑΕΥΝΟΙ ΕΠΙΣΚΕΠΤΕΣ. 30) Η ΝΕΚΡΑΝΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ. 31) ΤΟ ΚΥΝΗΓΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ. 32) Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΑΓΝΩΣΤΟΣ. **ΤΟΜΟΣ 5ος** 33) Ο ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ. 34) Η ΣΤΡΙΓΓΛΑ ΚΙ' ΟΙ ΚΑΝΝΙΒΑΛΟΙ. 35) ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΗΣ ΤΖΕΙΝ. 36) Ο ΤΥΦΛΟΣ ΕΛΕΦΑΝΤΑΣ. 37) Ο ΓΟΡΙΑΛΛΑΝΘΡΩΠΟΣ ΝΤΑΜΠΟΥΧ. 38) Ο ΠΑΝΤΟΔΥΝΑΜΟΣ ΝΑΧΡΑ ΝΤΟΥ. 39) Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΩΝ. 40) Ο ΧΑΛΑΣΜΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ. **ΤΟΜΟΣ 6ος** 41) Ο ΓΚΑΟΥΡ ΕΝΟΧΟΣ. 42) ΜΙΑ ΣΚΙΑ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ. 43) ΤΟ ΜΑΥΡΟ ΔΙΑΜΑΝΤΙ. 44) ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΓΙΓΑΝΤΕΣ. 45) Η ΦΩΤΙΑ ΤΟΥ ΟΥΡΑΝΟΥ. 46) ΖΟΥΓΚΛΑ ΧΩΡΙΣ ΓΚΑΟΥΡ. 47) ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΣΤΟ ΠΟΤΑΜΙ. 48) ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ ΤΟΥ ΠΟΚΟΠΙΚΟ. **ΤΟΜΟΣ 7ος** 49) Ο ΓΚΑΟΥΡ ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ. 50) ΖΩΝΤΑΝΟΣ ΣΤΟΝ ΤΑΦΟ. 51) Ο ΤΑΡΖΑΝ ΣΤΗΝ ΠΑΓΙΔΑ. 52) Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΑΓΡΙΑΝΘΡΩΠΟΣ. 53) Ο ΥΠΕΡΓΙΓΑΝΤΑΣ ΓΙΑΧΑΜΠΑ. 54) ΤΟ ΤΕΡΑΣ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΙΑΣ. 55) ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΟΥ ΓΚΑΟΥΡ. 56) Η ΣΠΗΛΙΑ ΤΩΝ ΓΙΓΑΝΤΩΝ. **ΤΟΜΟΣ 8ος** 57) ΤΡΑΓΙΚΗ ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΙΣ. 58) ΤΟ ΤΕΡΑΣ ΤΗΣ ΦΡΙΚΗΣ. 59) ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΠΟΥ ΜΙΛΑΕΙ. 60) ΤΟ ΣΙΔΕΡΕΝΙΟ ΠΟΥΛΙ. 61) ΤΟ ΣΤΟΙΧΕΙΟ ΤΗΣ ΧΑΡΑΔΡΑΣ. 62) Η ΦΥΛΗ ΤΩΝ ΣΚΕΛΕΤΑΝΘΡΩΠΩΝ. 63) ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΣΤΟΝ ΒΥΘΟ. 64) Ο ΤΕΡΑΤΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΠΟΧΑΡ. **ΤΟΜΟΣ 9ος** 65) ΤΑ ΜΑΥΡΑ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΑ. 66) ΤΑ ΦΤΕΡΩΤΑ ΤΕΡΑΤΑ. 67) Ο ΗΡΩΑΣ ΤΩΝ ΗΡΩΩΝ. 68) ΤΡΟΜΑΚΤΙΚΗ ΚΑΤΑΚΟΜΒΗ. 69) ΣΑΤΑΝΙΚΟ ΕΞΕΛΑΣΜΑ. 70) Ο ΔΑΙΜΟΝΑΣ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ. 71) ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΜΕΧΡΙ ΘΑΝΑΤΟΥ. 72) Ο ΓΚΑΟΥΡ ΤΡΕΛΛΟΣ. **ΤΟΜΟΣ 10ος** 73) ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΩΝ ΜΥΣΤΗΡΙΩΝ. 74) ΤΟ ΧΤΑΠΟΔΙ ΤΗΣ ΣΤΕΡΙΑΣ. 75) ΜΙΑ ΦΩΝΗ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ. 76) ΤΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ. 77) ΕΠΙΔΡΟΜΗ ΤΩΝ ΚΟΛΑΣΜΕΝΩΝ. 78) ΤΟ ΧΑΛΥΒΔΙΝΟ ΤΕΡΑΣ. 79) Ο ΚΟΥΡΣΑΡΟΣ ΤΩΝ ΟΥΡΑΝΩΝ. 80) ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΤΟΥ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑ. **ΤΟΜΟΣ 11ος** 81) ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΙ ΣΤΙΣ ΦΛΟΓΕΣ. 82) ΙΚΡΟΠΙΟΣ ΚΑΙ ΔΕΙΝΟΣΑΥΡΟΣ. 83) Ο ΔΙΚΕΦΑΛΟΣ ΓΙΓΑΝΤΑΣ. 84) ΤΟ ΤΕΡΑΣ ΤΟΥ ΒΥΘΟΥ. 85) ΣΤΑ ΝΥΧΙΑ ΤΟΥ ΑΡΚΟΥΔΑΝΘΡΩΠΟΥ. 86) ΤΟ ΚΑΣΤΡΟ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ. 87) Η ΧΡΥΣΗ ΜΑΪΜΟΥ. 88) ΤΑ ΣΤΟΙΧΕΙΩΜΕΝΑ ΦΙΔΙΑ. **ΤΟΜΟΣ 12ος** 89) Ο ΑΟΡΑΤΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ. 90) ΟΙ ΔΑΙΜΟΝΕΣ ΤΗΣ ΣΥΜΦΟΡΑΣ. 91) ΤΟ ΓΥΑΛΙΝΟ ΤΕΡΑΣ. 92) ΤΟ ΚΥΝΗΓΙΟ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ. 93) ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ Μ' ΕΝΑ ΦΑΝΤΑΣΜΑ. 94) ΤΡΑΓΙΚΑ ΜΕΣΑΝΥΧΤΑ. 95) Ο ΤΡΟΜΕΡΟΣ ΜΠΟΥ-ΜΠΑΧΑΝ. 96) Ο ΑΡΧΟΝΤΑΣ ΤΗΣ ΝΕΚΡΗΣ ΧΩΡΑΣ. **ΤΟΜΟΣ 13ος** 97) ΤΟ ΤΕΡΑΣ ΤΗΣ ΛΙΜΝΗΣ. 98) ΤΟ ΔΕΝΤΡΟ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ. 99) ΜΑΓΙΚΗ ΧΡΥΣΟΜΥΓΑ. 100) ΤΡΑΓΙΚΗ ΕΝΕΔΡΑ. 101) Η ΖΟΥΓΚΛΑ ΤΟΥ ΒΥΘΟΥ. 102) ΤΟ ΛΙΟΝΤΑΡΙ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΙΑΣ. 103) Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ ΤΩΝ ΓΙΓΑΝΤΩΝ. 104) Ο ΟΥΡΑΝΟΣ ΤΙΜΩΡΕΙ.

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ «ΑΓΚΥΡΑ» ΑΠΟΛΛ. Δ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ & ΥΙΟΣ
ΟΔΟΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ 18 - ΑΘΗΝΑΙ - ΤΗΛ. 523.694